

THEODORI GA
ZAE GRAMMATICAE INSTITVTIONIS
LIBER SECVNDVS, ERASMO
INTERPRETE.

Ost hæc uero rursus ab ini-
tijs exorsi, dicamus de ijsdem
ceu locos quosdam, ac sedes
eorum quæ dicta sunt con-
stituentes, ac singulis quibus-
quæ adijcientes nonnulla, præ-
ter ea, quæ superius tradita
sunt.

VOCALIVM DI-
VISIO, ET COMPOSITIO.

Vocalium igitur alia præpositiua, ut $\alpha . \eta . \epsilon . \omicron . \omega$.
Alia postpositiua, ut $i . u$. Nam ad hunc modum
inter se connexæ, constituunt diphthongos. Quanquã
& u nonnunquam præpositiua est, uelut in dictione $\iota \delta \varsigma$
id est, filius. $\alpha \rho \pi \eta \alpha$, id est, Harpya. $\mu \upsilon \iota \alpha$, id est, musca. Si
quidem diphthongi sunt hæ quoque $\eta . \omega . \eta \upsilon . \alpha . \upsilon$. Licet
I improprie.

THEODORI SECVNDVS

improprie. Cæterum ωυ Ionum est peculiaris.

ALIA VOCALIVM diuisio in augmentis uerborū.

Praterea inter uocales, mutabiles sunt α, ε, ο. Mutant̄ eñ in præteritis. α quidē & ε in η, ut ἀθενῶ, ἠθενουμ. ἰ. infirmor infirmabar. ἐθέλω, ἠθελομ, id est, uolo uolebā. ο uero uertitur in ω, ut ὀφείλω, ὠφειλομ, id est, debeo debebam. Cæterum η, ι, υ, ω sunt immutabiles, quippe quæ non mutantur. Nam ἠγεμονεύω facit ἠγεμόνθουμ, id est, dux sum dux eram. ἰζηύω, ἰζευομ, id est, aucupor aucupabar. ὑβρίζω, ὑβριζομ, id est, uiolo uiolabam. ὠφελῶ, ὠφέλουμ, id est, iuuo iuuabam. Vertitur itaq; ε in η ubiq; exceptis uerbis quatuordecim, in quibus ε assumit ι, ut ἔχω εἶχομ, id est, habeo, habebam.

CONSONANTES DVPLICES.

EX consonantibus autem duplices ζ, ξ, ψ ἐ consonanti/ bus duabus constant ζ ex σ & δ, ξ ex κ & σ, ψ ex π & σ.

IMMVTABILES.

CAeterum λ, μ, ρ, ς sunt immutabiles. Neq; enim mutantur in formationibus uerborum, neq; in inflexione nominum, ut ψάλλω ψαλλῶ, id est, cano canam, νέμω νεμῶ, id est, tribuo tribuam. κρίνω κρινῶ, id est, iudico iudicabo. σείρω σειρῶ, id est, semino seminabo. ἑύω εὖω, id est, Græcus Græci.

MVTAE.

Porrò tenues, aspiratæ, & mediæ, ad hunc habent modum, ut β sono mediâ sit inter π & φ, γ mediâ sit inter κ & χ, δ mediâ sit inter τ & θ. DE SYLLABA.

Porrò syllaba, alia quidē longa, alia uero breuis, alia cōmunis. Ac rursus inter longas, alia natura longa ut ἥρωσ heros. Alia uero positu longa, ut ἀπλοῦς simplex. Iam dictio nē qdē cōstituit syllaba, cū ea sanē sit literarū cōplexio, Orationem

ERASMO ROT. INTERPRETE

tionem autem constituit dictio, ACCENTVS.

ORatio uero nunc intenditur, nunc remittitur, idcirco fit
 nis, qui uocantur accentus.

ACCENTVS QVOTVS

CAeterum inter accentus, Acutus, Grauis, & Circūflexus,
 Toni sunt. Aspiratus, ac Tenuis, spiritus dicuntur. Apo-
 strophus & Hyphen, & Diastole, passiones.

LOCI TONORVM.

LOci, acuti accētus sunt, ultima syllaba, unde dictio oxy-
 tona uocatur, ut ἀγαθός, bonus, penultima unde paro-
 xytona, aut barytona dicitur, ut λόγος sermo. Antepenulti-
 ma, unde proparoxytona uocatur, ut δίκαιος iustus.

LOCI GRAVIS.

GRauis autem accentus loci, sunt omnes syllabæ, quæ
 æquabili sono proferuntur, unde & syllabicus appel-
 latur tonus. Nec ponitur nisi tantum in his, quæ ultimam
 acuunt, cum perpetuo uocis cursu æquabiliter pronūciamus,
 ut τοὺς περὶ ἄρχοντα, id est, qui principi adstant.

CIRCVMFLEXI.

Circumflexi uero locus, est ultima, unde & circumflexa
 dicitur dictio, ut ποιῶ facio. Et penultima, unde prope-
 rispomena uocatur, ut ποιῶμαι fio.

LOCI SPIRITVVM.

PORRò acuti, ac tenuis, loci sunt uocales initiales, ut ἄνθρω-
 πος homo, Ὅμηρος Homerus, & inter consonantes ξ quo-
 ties hinc incipit dictio, ut ἔξμα uerbum.

LOCI παθῶν.

APostrophi locus est, ubi quid elidit, ut ἄρα οὗτος ἄρδύτος,
 id est, uidelicet hic. Hyphen autem locus est, infra ea

THEODORI SECVNDVS

quæ è duobus aut pluribus componuntur, ut πασιμέλουσα, id est, quæ omnibus curæ est. Diafoles uero locus est, sub ijs in quibus oportet aliquo modo dirimere, quæ composita sunt, ut ὅ, τι, quod pronomen.

DE PARTIBVS ORATIONIS.

CAeterū inter partes orationis, nomen: ut ijs quæ dicta sunt, adiiciamus aliquid. Aliud est & gentile, ut φρύξ, phryx. Aliud indefinitum, ut ὁποῖόςτις, id est, qualiscunq;. Aliud comprehensiuum, ut δῆμος, populus. Aliud distributiuum, ut ἕτερος, alter. ἑκάτερος, uterq;. ἕκαστος, unusquisq;. ἄλλος, alius. Aliud contentiuum, ut ἀμπελώμ, uinetum. Aliud factitium, ut φλοῖσθος, fluctus. Aliud ordinale, ut πρῶτος, primus. δεύτερος, secundus. Aliud ad aliquid, ut πατήρ, pater. Aliud tanq̄ ad aliquid, ut νύξ, nox. θάνατος, mors.

DE PROPRIIS.

Iam propria nomina, semper unico genere inflectuntur. Nempe aut masculino tantum, aut foeminino, ut ὄμηρος, καλλιόπη. Homerus, Calliope.

DE APPELLATIVIS.

Appellatiuorū quæcunq; significant animalia, ferè communis sunt generis, licet nonnulla sint & epicœna.

DE ADIECTIUIS.

Quæ uero proprie sunt adiectiua, trium generū sunt omnia, ut σοφός, hic sapiens. σοφῆ, hæc sapiens. σοφόν, hoc sapiens. Cæterum quæ ancipitis sunt naturæ, & modo pro adiectiuis usurpant, modo pro appellatiuis, ut εὐεργέτης, id est, beneficus, & πολίτης, ciuis, & βασιλεύς, rex, & id genus alia, duorum sunt generum. Huiusmodi est & τρήων, columba, & πῆξ, lepus.

Inflexio

ERASMO ROT. INTERPRETE.

INFLEXIO ADIECTIVORVM.

QVæ igitur desinunt in οσ purum simplicia, trium generum, fœmininum deformant in α, ut δίκαιος, iustus. δίκαια, iusta. Consimiliter & ea quæ in ultima syllaba habent ς, ἀνθηρὸς, floridus. ἀνθηρὰ, florida.

Cæterum σοφίη pro σοφή, & his similia, ionica sunt. Quæ uero desinunt in οσ non purum, fœmininum figurant in κ, ut ἔρημος, desertus. ἔρημη, deserta. φρόνιμος, hic prudens. φρονίμη, hæc prudens.

INTERROGATIVA.

PORRò interrogatiua, siue percontatiua, trium generum sunt & ipsa, τίς, quis aut quæ. τί quid. ποῖος, qualis. ποῖα, hæc qualis. ποῖον, quale. Nec habent uocandi casum. Sumuntur autem aut iuxta substantiam, ut τίς, quis. aut iuxta qualitatem, ut ποῖος, qualis. aut iuxta quantitatem, ut πόσον, quantum. & πηλίκον, quantum. & πόσον, quotum. & πότερον, utrum, aut secundum locum, ποδ' ἀπὸς, cuius.

INDEFINITA.

Similiter autem & indefinita trium generum sunt, & singula in singulis interrogatiuorū formantur appositione literæ ο, ποῖος, qualis. ὁ ποῖος, qualis. πότερος, uter. ὁ πότερος, uter.

RELATIVA.

TRium generum sunt & relatiua, & aut iuxta qualitatem, aut iuxta quantitatem sumunt, τοιοῦτος, talis. ὅσος, qualis. τηλικούτορ, tantū. ἡλικόν, quantū. τόσον, tantū. ὅσον, quantū.

COLLECTIVA.

CAeterū comprehensiuua, siue collectiua, unius sunt generis. δῆμος, populus. πλῆθος, multitudo.

I 3 Distributiua.

DISTRIBUTIVA.

SANè distributiva, trium sunt generū. ἕτερος, ἕτέρα, ἕτερον. id est, alter, altera, alterum. ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο. id est, alius, alia, aliud. Quadrifariam autē distribuuntur, siue partiuntur. Aut eīm unum è duobus, ut ἕτερον, alterū, aut duo singularit̄, ut ἐκάτερον, utrunq̄, aut unum è pluribus, ut ἄλλο, aliud. Aut multa singularit̄, ut ἕκασον, unumquodq̄.

ORDINALIA ET MATERIALIA

TRium generum sunt & ordinalia. πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. primus, prima, primum. Sicut & materialia, ut λίθινος, λιθίνη, λίθινον. lapideus, lapidea, lapideum. Hæc autem & ab ijs formant̄, quæ similitum sunt partium. Nam ξύλον, lignū. ὀσθῶν, os. & σᾶξ, caro. similitum sunt partiū. Vnde & ξύλινον, ligneum. & ὀστέινον, osseum. & σᾶρκῖνον, carneum. Ad eundē modū & in cæteris. In duas autē potissimū terminationes diuidunt̄. Aut eīm in ἴνον, ut πῆλινον, luteum. aut in ὠδες, ut πηλῶδες, γεῶδες, luteum, terrenum. Quanc̄ quæ à metallis ueniunt, propriā habent terminationē. In εορ & οῦν per contractionē χρύσεον, aureum. σιδήρεον, ferreum. χάλκεον, æreum. ἄργυρεον, argenteum. Quibus respondet & κερამεοῦν, fictile.

EPILOGVS.

IN genere uero. Nomini (ut prius est dictum) accidunt quinque. E quibus genus improprie dicitur, & commune quoddam & epicœnū, id est, supercōmune. Nam ubi tantū præcedit articulus masculinus, masculinum est. Vbi tantum fœmineus, fœmininū, ubi neuter, neutrū. Vbi uero uterq̄; nempe masculinus & fœmininus, cōmune. Porrò quod alterutro articulo appposito, genus utrunq̄ significat, epicœnum est, ut ἀετὸς, aquila. χελιδὼν, hirundo.

Species.

SPECIES.

Species autem primitiua, ut πᾶς, omnis. Deriuatiua, ut Λόγιος, sapiens.

DERIVATIVORVM DIVISIO.

Deriuatiuū uero septem potissimum sunt species, de quibus ante dictum est. E quibus comparatiua, & superlatiua formantur ad hunc modum.

FORMATIO COMPARATIVORVM
ET SUPERLATIVORVM

IN os desinentia adiectiua, trium generū nomina, mutatione σ in τ. & assumptione εροσ. fiunt comparatiua, ut ἐνδοξος, ἐνδοξότερος, gloriosus, gloriosior. Assumptione autε ατος, fiunt superlatiua, ut ἐνδοξος, gloriosus. ἐνδοξότατος, gloriosissimus. παλαιός, παλαιότατος, uetustus, uetustissimus. Præter καλός, pulcher. & κακός, malus. & alia nonnulla. Nam hæc habent καλλίωμ, κάλλιστος, id est, pulchrior, pulcherrimus. κακίωμ, κάκιστος, id est, peior, pessimus. βελτίωμ, βέλτιστος, id est, melior optimus. ἀμείνωμ, κρείττωμ, id est, melior, potior. ἄριστος, optimus. χείρωμ, ἐλάττωμ, ἥττωμ, μείωμ, id est, deterior, minor, inferior, minor. ἐλάχιστος, id est, minimus. μείζωμ, id est, maior. μέγιστος, id est, maximus. ῥάωμ ῥάστος, id est, facilior, facillimus. Quod si positiuum desinat in κος, & inflectatur per εος, ab eius neutro fit cōparatiuum & superlatiuum, ea mutatione & assumptione, de qua dictum est εὐγενής, εὐγενές, id est, hic & hæc generosus. α. & hoc generosum. εὐγενέσερος, εὐγενέσατος, id est, generosior, generosissimus. ἀληθής, ἀληθές, id est, hic & hæc uerax, hoc uerax. ἀληθέσερος, ἀληθέσατος, id est, ueracior, ueracissimus.

Sin in

Sin in $\nu\sigma$ desinat positium trium generum, tum ad eundem modum formantur à neutro βραχύς βραχύς, hic brevis, hoc breue. βραχύτερος βραχύτατος, breuior breuissimus. Præter ἡδύς, iucundus, πολὺς, multus, ταχύς, uelox. Nam ab his fit ἡδίω ἡδίσθ, iucundior iucundissimus, & πλείω πλεῖσθ, id est, copiosior, plurimus. Et ταχίω τάχισθ, id est, uelocior uelocissimus. Etiam si hæc & aliter formare licuerit, additione $\pi\rho\sigma$, ac $\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$. Excepto πολὺς, id est, multus, ἡδύτερος ἡδύτατος, id est, iucundior, iucundissimus, ταχύτερος ταχύτατος, id est, uelocior uelocissimus.

Eorū quæ desinunt in $\nu\epsilon$, quædam simplex comparatiuū, & superlatiuum faciunt, quædam duplex. Simplex quidem, ἐνυς, id est, latus, ἐνυτέρω enim & ἐνυτάτω tantum facit, latior latissimus. Duplex autem, ἡδύς iucundus, & γλυκύς id est, dulcis, & ὠκύς, uelox. Nam hæc non solum in $\tau\rho\sigma$, ac $\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$ formantur, uerumetiam in $\omega\mu$, & in $\sigma\omicron\varsigma$, γλυκίω γλυκίωσ, ὠκίω ὠκίωσ, id est, dulcior dulcissimus, οcyor οcyόσισμος. Consimiliter his, & αἰχρὸς, turpis, & ἐχθρὸς, inimicus. Quod si non oportet prætermittere βράσωμ, breuior, & θάσωμ, celerior, & πάσωμ, pinguior. Erunt igitur quædam, quæ triplicem habeant formam. Siquidem à βραδύς, tardus, & βραχύς, brevis, uenit comparatiuum βράσωμ, id est, tardior, aut breuior. Et à ταχύς, uelox, θάσωμ, uelocior. Et à παχύς, pinguis, πάσωμ, pinguior. Porro quæ aliam aliquā habent terminationem per $\epsilon\sigma\epsilon\rho\sigma$, & $\epsilon\sigma\alpha\tau\omicron\varsigma$, formant comparatiua & superlatiua plerunq; σώφρωμ σώφρονος, sobrius sobriή, σωφρονέσερος σωφρονέσατος, id est, temperatior temperatissimus. χαρίεις χαριέντος, uenustus uenusti. χαριέσερος χαριέσατος, uenustior uenustissimus. Et absq; ϵ , ἔννους, id est, beneuolus.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

nevolus. εὐνοῦσερος εὐνοῦσατος, id est, benevolentior benevolentissimus. Non solum autem à nominibus fiunt comparatiua, quin & a participijs. ἐξωμένεσερος, id est, ualentior. Et insuper à præpositionibus. πρότερος, id est, prior, & ὑπέρτερος id est, superior. Et ab aduerbijs, ἰγύτερος, id est, uicinior. ποδῆζότερος, id est, longinquior. ἀνώτερος, id est, sublimior.

FORMATIONES PATRONYMICORVM.

CAeterum patronymici formationes sunt huiusmodi. Quæcunq; nomina in ος purum desinunt, masculinũ patronymicum formant in αδης, ut ἥλιος, id est, sol, ἡλιάδης filius solis. Quæcunq; uero in ος non purum, faciunt in ιδης, κρόνος, id est, Saturnus. κρονίδης, id est, filius Saturni. Quæcunq; quæ sunt quintæ declinationis, in his à genitiuis formantur in ιδης, atq; hic sanè fit & Syneresis, si ε habeant in penultima. Quorum est & alia rursus formatio in ων, more Ionico. πέλοψ, πέλοπος, Pelops Pelopis. πελοπίδης, Pelopides. Πηλεὺς Πηλέως, id est, Peleus Pelei. Πηλείδης quatuor syllabis, & Πελείδης tribus, per Syneresim, & Πηλεῶν Ionice. Quæ uero primæ sunt inflexionis in αδης faciunt ἀινείας, ἀινεάδης, Aeneas Aeneades, ἰφίτης ἰφιδάδης Iphites Iphitades.

FOEMININI PATRONYMICI
FORMATIO.

FOeminina uero patronymica à proprijs fiunt masculinis, abiectione syllabæ δης, ἡλιάδης ἡλιάς, id est, filia Solis. νεστιάδης νεστιάς, id est, filia Nestoris. Præterea masculina primæ sunt declinationis. foeminina quintæ. πριάμειδης πριάμειδος. i. Priamides Priamidæ. πριάμης πριάμειδος, Priamus Priamidis. Est & aliud patronymici genus improprie, masculinum quidem in διος desinens, ut ὑρράδιος, id est, hyrradius.

K Foemininum

THEODORI SECVNDVS

Fœmininum uero in νη, ut ἀδραστίνη, Adraistine, & ἑτιώνη, id est, Eetionis filia. Atq; ita trifariam fuerit, tum masculinū patronymicum, tum fœmininum.

FORMATIONES DIMINVTIVORVM.

Diminutiua uero, partim à proprijs formantur, partim ab appellatiuis. uelut à ζηνόδωρος, zenodorus. ζηνᾶς, zenodorus, ab ἀνθρωπος, id est, homo. ἀνθρωπίσκος, id est, homuncio.

SPECIES DIMINVTIVORVM

AC species quidē masculinorū sex, prima in ωρ duabus syllabis, ut βάκχωρ, id est, Bacchi, βακχυλίδης, Bacchona ster. Secunda in ωρ, ut ι sit in penultima. μωρίωρ, morio à μωρός stultus. Tertia in αξ, ut ρόδι αξ, id est rhodiolus à ρόδιος Rhodius Rhodiensis. Quarta in ας ζηνᾶς, zenodorus. μετροῦρας, id est, metrodorus. Quinta in κος, ut ἀνθρωπίσκος, id est, homunculus. Sexta in λος, ut ναυτίλος, id est, nautulus à ναύτης, id est, nauta.

Fœmininorū uero tres, Prima in ωρ, ut ὑψίωρ, id est, hypsipylula, ab ὑψιπέλας hypsipyla. Secunda in ις, ut θεράπαις, famulula, à θεράπεινα, famula. Tertia in κη, παιδίση, puellula, à παῖς, puella. Neutorū autem una in ορ, μερακύλλιορ, adulescentulus.

FORMATIONES POSSESSIVORVM.

Possessiua item & à proprijs, & ab appellatiuis deducuntur. Et quæ quidem in εορ desinunt, formantur à primitiuis in ευς, ut νηλεὺς νηλέως, Neleus Nelei. νήλειορ, Neleium. Verum non ab his solū. Quandoquidē ab ἀνθρώπου hominis, deriuatur ἀνθρώπειορ humanū. Quæ uero in κος desinūt, & in ωδες, ueniūt à nominibus in ος, λόγος ratio, λογικὸς rationalis, sed non ab his solum, nā à βασιλέως, id est, regis, uenit βασιλικὸρ

βασιλικόν, regale. Itē δικέλευα, imago, δικελικόν imaginariū. Sanè grammatici est, nihil obstante, quod inusitata sint, has quoq; tradere, ambas species, à dictorū nominum singulis deriuari. Vt enim ab ἄνθρωπος, homo, ἀνθρωπικόν, humanū, & ἀνθρώπου humanū: Ita & ab ὁμήρου, Homeri, ὁμηρικόν Homericū, & ὁμήρου Homericum, & ab ἄϊαντος Αἰακίς, αἰακτικόν, & αἰάντεος, id est, Αἰακινū. Et à πλάτωνος Platonis, πλατωνικόν Platonícū, & πλατώνεος, Platonícum. Nonnulli uero etiam ea quæ, à locorum uocabulis denominantur, possessiua, οἰκοματικά, id est, domesticatiua uocāt, ut οὐράνιος, id est, cælestis, & θαλάσιος, id est, marinus. Atq; his consimilia. Itaque trifariam sumentur possessiua, aut domestice, οὐράνιον, cæleste, aut consignificatiue, γραμματικόν, id est, grammaticum, aut materialiter, ut λιθώδες, id est, lapideum.

FORMATIONES DENOMINATIVI.

Porro denominatiuū tot modis format, quot sunt species nominū. At licuerit à singulis nominibus deducere. Masculinū quidem in ων unius generis, ut φίλος, id est, amicus, φίλων Philo. Fœmininū uero in οτκσ unius generis, φιλότκσ, id est, amicitia. Neutrū in ιον & generaliter in ον triū generū, ut φίλιον φιλικόν, i. amicitiale, siue ad amicū pertinens. Tametsi non sunt eodem modo triū generū, sed pro uarijs ultimæ, ac penultimæ syllabæ formis, Nā ἀνθρωπικόν & ἀνθρώπου, & ἀνθρωπώδες, id est, humanū, & πήλιμον, id est, luteum, & ἀνθηρόν floridum. Et ut summatim dicam, iuxta formationem specierum nominis, quam tradidimus. Considerandum autem est illud, an species recipiat tria genera. Neque enim omnia neutra in ον trium sunt generum.

K 2 Proinde

THEODORI SECVNDVS

Proinde ζώφιον, id est, animalculum, & μεραμύλλιον, id est, adolescentulus, & λεβητίον, id est, lebetulus. Atq; in totum diminutiua unici generis sunt. Consyderare autē oportebit & reliquas denominatiuorū formationes, iuxta differentiā specierum, ut in diminutiuo quidem, λίθαξ, id est, lapillus. ἀνθρωπίσκος, id est, homunculus. μητρῶς, Metrodorus. In patronymico uero in δῆς.

FORMATIONES VERBALIUM.

Verbalia uero, ut in genere loquar, formantur à passiuo præterito perfecto, uel à prima persona, uel à secūda, uel à tertīa. Ac pleraq; uerbalia quidē deducuntur à prima, ut πεποίημαι, id est, factus sum. ποίημα, opus. λελόγισμαι, id est, consyderatus sum. λογισμὸς, id est, consyderatio. Cæterum quæ in ις desinunt fœminina, à secunda fiunt persona, ut λελύσαι, id est, solutus es. λύσις, id est, solutio. Quæ uero desinunt in σος, trium generū, à tertīa ueniunt persona, ut ἤκουσαι, id est, auditus est. ἀκουσὸς, id est, audibilis. Insuper & appellatiua in κῆιον, ut πέποιται, id est, potatus est. ποτήριον, i. poculum.

Iam præter ea quæ ante diximus, erit & figura quædam decomposita, ut quæ à cōposita deducatur, ut φίλιππος, Philippus. φιλιππίδης, Philippides.

AD QVAS DECLINATIONES NOMINA
QVAEQVE REFERANTVR.

Cum nomē in quinque declinationes diuidat, ut dictū est, quomodo ad unāquanq; referatur, & cōmuniter, & peculiariter, consyderabitur hoc pacto.

QVAE AD PRIMAM PERTINEANT.

Igitur quæ in ας desinunt purū, pluriū syllabarū cō̄p̄ duarū, simplicia, barytona, hoc est, penultima acuta, nomina, referuntur

referuntur ad primā, ut *αἰνείας*, Aeneas. Præterea in *ης* desinentia, barytona, simplicia, unius generis, spondaica, hoc est, quæcunq; penultimā habent longā, ut *χρύσης*. Quæcūq; & nō simplicia eodem pertinent, nisi à neutro in *ος* cōposita sint, ut *τελώνης*, id est, exactor tributorū. *ὀλυμπιονίκης*, id est, uictor in Olympijs. Præterea quæ in *δης* formata sunt, siue patronymica, siue propria, ut *πριαμίδης*, id est, Priamides. *πριαμίδου* Priamidæ. *παλαμίδης*, *παλαμίδου*, id est, Palamides, Palamidæ. Exceptis ijs quæ composita sunt à neutro in *δος*. Cæterū *ὑπερείδης*, Hyperides, & *ἀριστείδης*, Aristides, & alia nōnulla patronymicorū formam sequuntur. Præterea desinentia in *της* per lambum, hoc est, quibus penultima brevis est, ut *δεσπότης* *δεσπότηου*, id est, dominus domini. Excepto *κράτης*, Crates. Nam id *κράτητος*, id est, Cratetis facit.

QVAE SECUNDAE.

PORRò in *α*, uel in *η* desinentia fœminina, ut *μαῖα*, id est, Maia. *τιμή*, id est honor, ad secundam pertinent.

QVAE TERTIAE.

IN *ος* masculina, & fœminina, & in *ου* neutra, ad tertiam pertinet, ut *θεός*, id est, deus. *ὁδός*, uia. *ἀγαθόν*, id est, bonū.

QVAE QVARTAE.

QVæ uero in *ως* desinunt, Attico more, masculina & fœminina, & in *ωρ* neutra, ad quartam pertinent. Declinantur enim ablatione consonantis finalis, ut *μενέλεως* *μενέλεω*, Menelaus Menelai. *ἔυγεωρ* *ἔυγεω*, id est, ferax feracis. Referri possunt ad hanc, & quæ Dorico more declinant, ablatione *σ*, ut *λάας* *λάα*, lapis lapidis, *ποδῆς* *ποδῆ*.

QVAE SINT QVINTAE.

IAm uero quæcūq; formam habent diuersam ab ijs, quæ

THEODORI SECVNDVS

dicta sunt, masculina, fœminina, neutra, ad quintam pertinent. Nam genitiuum omnia habent in os, licet diuersis modis. Quatenus alia quidem desinunt in syllabam puram, alia nequaquam: sed addita consonante, siue tenui, siue aspirata, siue media, siue immutabili.

Vocales igitur in quas nomina huiusmodi desinunt, sunt α, ι, υ, ω. Consonantes uero σ, ν, σ, λ, σ, ξ, ψ, μ, ρ.

α τος Ergo quæ in α desinunt incontracta, per τ declinantur, βῆμα βήματος, id est, gradus gradus. Nisi si quod sit deformatum à masculino. Nam hoc masculini habet inflexionem, unde deductum est. μέγα μεγάλου, id est, magnum magni, quod dicatur μέγας μεγάλου, id est, magnus magni. Exceptis item proprijs literarum uocabulis, ut ἄλφα, βῆτα, quod hæc sunt indeclinabilia.

ι τος Quæ uero in ι desinunt, & græca sunt, per τ declinantur, ut μέλι μέλιτος, id est, mel mellis. Præter ea quæ deformant à masculino. Nam hæc inflexionem masculini, unde deducta sunt, seruant: ut τί τίνος, quid cuius. Quoniam dicimus τίς τίς τίνος, id est, quis cuius, ἔυχαρι εὐχάριτος, id est, gratū grati: quod dicimus ἔυχαις εὐχάριτος, id est, gratus grati. Porro barbarica per os purum declinantur. σίνηπι σινήπιος, id est, sinapi sinapis.

υ vos Quæ desinunt in υ, per os purum declinantur: ut γόνυ γόνυος, id est, genu genu. At quæ penultimam habent longam, aut quæ trium sunt generum, declinantur υ conuerso in ε, ut πῶν πώεος, id est, grex gregis, ἕδν ἕδέος, id est, iucundum iucundi. ὄξν ὄξεος, id est, acutum acuti.

ω dos In ω desinentia, per os purum declinantur, λητώ λητόος, id est, Latona Latonæ.

De in σ

ERASMO ROT. INTERPRETE.

DE IN Σ DESINENTIBVS.

Rursum in σ desinentia, partim quidē per os purū decli-
nantur, partim per τ tenue, partim per θ aspiratū, par-
tim per δ medium declinantur.

Igitur in ες desinentia, per os purum declinantur. ἀληθὲς ἀλη ες εος
θεός, id est, uerum ueri.

Ad hæc in ευς desinentia, aut in αυς, declinantur abiecta uo
cali, quæ posterior est in diphthongo. βασιλεύς βασιλέος, id est, ευς εος
rex regis. ναὺς ναός, id est, αυς αος
nauis nauis.

Itē in ους desinentia, cōsimiliter. βούς βοός, id est, ους οος
bos bouis. Exceptio
nes. πούς ποός, id est, ους οος
pes pedis. & ὀδούς ὀδόντος, id est,
dens dentis. Attamen quæ sunt ex cōtractione, ad tertiam
referuntur, ut νοῦς νοῦ νόψ, id est, ους οος
mens mentis menti. Quancūq;
hæc licet & incontracte declinare, νοῦς νοός, id est,
mens men-
tis. Adiungantur autē ἰς & in οἰς desinentia per Synæresim,
ut οἶς οἶός, ouis ouis. & φθοῖς φθοιός, tabes tabis.

Præterea in ος neutra. θένος θένεος, id est, ος οος
φάος φάεος, id est, ος οος
lumen luminis. Et quæcunq; ab ἰς composita
sunt in ης, δημοθένης δημοθένεος. Demosthenes Demosthe-
nis. Ac generaliter, quæ in ης desinunt, habentia neutrum
formatum in ες. ἀληθὴς ἀληθέος, uerus ueri. Horum autem for-
mam sequitur ἄρης, Mars.

Præterea in ως masculina, & penultimam habent longam. ως ωος
μίνω μίνωος, Minos Minois. ἥρω ἥρωος, id est, ως ωος
heros herois,
atq; id sanè iuxta communem linguam. Caterum iuxta
Atticam quartæ fiunt inflexionis. μίνω μίνω, id est, ως ωος
Minos
Minois.

Præterea in ως unicæ syllabæ incontracta. λύς λύος, genus
lupi. δμῶς δμωός, famulus famuli.

Siquidem

οσ ωτοσ. Siquidē quæ ex cōtractione sunt, per τ declinantur, ut φῶσ
φωτόσ, id est, lumen luminis. Ad quæ sanè referri potest &
ῥυσ ῥωτόσ, id est, auris auris,

Ac rursus monosyllaba in ωσ, quæ quidem habent ς, aut θ
aut τ, per οσ purum declinantur, ut δμὸσ, id est, famulus. θῶσ
lupus. θρῶσ Troianus. Nam quæ aliam habent quam πiam
consonantem, per τ inflectuntur, ut χῶσ χρωτόσ color colo-
ris. φῶσ φωτόσ uir uiri. Adiungatur his quæ dicta sunt λᾶσ
monosyllabum lapis, nam λαός dicitur, id est, lapidis.

Præterea in ωσ fœminina quæ sunt oxytona, hoc est, ultima
acuta, ut αἰδῶσ αἰδέοσ, id est, pudor pudoris, ἠῶσ ἠόσ, id est,
aurora auroræ. Nam quæ barytona sunt, id est, penultima
acuta ad quartam declinationem referuntur, ut κέωσ κέω, ἔωσ
ἔω, cos, cou, aurora auroræ.

Præterea in ισ appellatiua barytona, quæ non habent ulti-
mam natura longam, ut ὄφις ὄφιοσ, id est, serpens serpentis.
ὔβρις ὔβριοσ, id est, contumelia contumeliæ. Præter χάρις gra-
tia, παῖσ, puer, puella. Nam χάριτοσ gratiæ dicitur, & παῖδοσ,
id est, pueri, uel puellæ.

Præterea nomina in υσ barytona, βότρυς βότρυοσ, id est, bo-
trus botri. Præter κόρυς κόρυθοσ, id est, galea galeæ. Quam-
uis horum nonnulla declinantur, mutata u in ε, πήχυς πήχεοσ, id
est, cubitus, cubiti, πέλεκυς πελέκεοσ, id est, securis securis. Si-
militer & oxytona, si sint unici generis, & si longam habeāt
υ, πληθύσ πληθύοσ, multitudo multitudinis, ἀχλύσ ἀχλύοσ, id
est, caligo caliginis, δῖζύσ δῖζύοσ, id est, calamitas calamitatis.
ῥαρισύσ ῥαρισύοσ, id est, familiaritas familiaritatis. Cæterum
quæ trium sunt generum, declinantur u mutata in ε, ἠδύσ
ἠδέοσ, id est, iucundus iucundi.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

In ασ desinentia neutra, per τ inflectuntur, ut κρέας κρέατος, ας ατς
id est, caro carnis, ὄυασ ὄυατος, id est, auris auris.

Item in ασ masculina, dissyllaba, Barytona, ultimam habentia longam, quæ sanè & ante τ assumunt υ, ut ἄϊας ἄϊαντος, id est, Ajax Aiæcis. κάλχας κάλχαντος. i. Calchas Calchantis. Præter ea quæ formant ex se fœmininū in ανα, ut μέλας μέλανος, id est, niger, nigri, quod dicatur μέλαινα, id est, nigra. Rursum quæ plures duabus habent syllabas, si ab huiusmodi nomine dissyllabo fuerint composita sic declinantur, ut πολυδάμας πολυδάμαντος, id est, Polydamas Polydaman- tis. His congruunt, & nomina in ας oxytona, & non pura, masculina, ut ἱμάς ἱμάντης, id est, lorū lori. Et πᾶς, id est omnis, circumflexum eodem modo, facit enim παντός omnis, & neutrum ab hoc ueniens πᾶν totum.

Ad hæc in εις purum desinentia, abiecta posteriore uocali, quæ est in diphthongo, ut χαρίεις χαρίεντης, uenustus uenusti. Quin & ab his formata in εμ neutra, ad eundē modū declinatur, ut χαρίεις, id est, uenustus. χάριεμ, uenustū, χαρίεντης, uenusti. Excipiatur μείς, id est, mensis, nomen Aeolicum. Nam id facit μηνός, mensis.

Item in ους desinentia contracta, declinationem habent in i contractorum. πλακόςεις πλακόςεντος, id est, placenta placenta, incontracte. πλακοῦς πλακοῦντης, contracte.

Item in ης barytona Iambica, hoc est quibus penultima breuis est, nec in ultima syllaba habent τ, ut λάχης λάχης, id est, Laches Lachetis.

Præterea in της fœminina, Iambica, φιλότης φιλότης, amicitia amicitia.

Præterea in ως oxytona, hoc est ultima acuta, si plures una
L syllabas

THEODORI SECVNDVS

- ως ὄτος Præterea in ως masculina, barytona, penultimam habentia breuem, ut γέλως γέλωτος, id est, hic risus, huius risus.
- αις αἶτος Item nomina in αις incontracta, ut δαῖς δαῖτος, id est, conuiuium conuiuij. σαῖς σαῖτες, id est, pasta pastæ. Nam παῖς αἰς αἶδος παιδός, id est, puer pueri, ex contractione est.
- αις αἶδος Præterea in αις oxytona, παλλὰς παλλάδος, id est, Pallas Palla-
dis. τριάς τριάδος, id est, ternio ternionis. ἀρκάς ἀρκάδος, id
est, arcas arcadis. Præter κρᾶς caput. Nam id facit κρᾶτος, id
est, capitis.
- ις ἰδος Cæterum propria nomina in ις, per δ declinantur, iuxta linguam communem, ut πάρις παρίδος, id est, Paris Paridis. Similiter in ις fœminina, penultimam habentia productâ, μήνις μῆνιδος, id est, ira iræ. νεᾶνις νεάνιδος, i. adolescentula adolescentulæ. Ad hæc in ις oxytona, unicam uocalem habentia in ultima, πριαμίς πριαμίδος, id est, Priamis priami-
dis. Præterea in εις desinentia non purum, κλείς κλειδός, id est, clauis clauis. ἀντίρρις ἀντίρριδος, id est, lignum obtentū.
- υς υἶδος Præterea in υς fœminina oxytona, in breuem desinentia, χλαμύς χλαμύδος, id est, chlamys chlamydis. Et quæ acuiunt antepenultimam, ut ἔπικλυς ἐπῆλυδος, id est, aduena aduena.
- ις ἰθος Porro quæ desinunt in ις appellatiua, barytona longâ ul-
timam habentia, inflectuntur per δ, ut ὄρνις ὄρνιδος, galli-
na gallinæ. Consimiliter & in υς desinentia, ut ἔλμινυς ἔλμινυ-
θος.
- λς αλός At quæ desinunt in λς, abiecto σ, quæ est immutabilis, declinantur, ut ἄλς ἄλδος, id est, sal salis.
- οξ ακός Quæ uero in ξ, partim quidem declinantur per κ tenuem, partim

partim per χ aspiratam, partim per γ mediam. Etenim quæ penultimam acuiunt, ut in genere dicam, per κ declinantur, ut θώραξ θώρακος, id est, thorax thoracis, præter ea, quæ uerbum habent in ζω, aut in γω. Hæc enim per γ declinantur ἄρπαξ ἄρπαγος, id est, rapax rapacis, quod dicatur ^{αξ αγος} ἄρπάζω, id est, rapio. τέτιξ τέτιγος, id est, cicada cicadæ. Nā uerbum habet ^{ιξ ιγος} τέτιζω, id est strido. σάλπιγξ σάλπιγος, id est, tuba tubæ. Nam uerbum est σαλπίζω, id est, tuba cano. λέλεξ λέλεγος, id est, lebex lebegis. Nam uerbum est λέγω, id est, dico. Excepto etiam ἄναξ, id est, rex, quod ἄνακτος ^{εξ εγος} facit, regis, ne conueniret uox genitiui cum nominatiuo, ἄνα- ^{αξ ακτος} κος, id est, Castor.

Cæterum quæ acuiunt ultimam, per γ declinantur, ut ^{ου} βουβλήξ βουβλήγος, id est, stimulus stimuli. ^{αιξ αιγος} αἰξ αἰγός, id est, capra capræ. ῥώξ ῥωγός, id est, arena arenæ. Excepto etiam ^{ηξ ηγος} βήξ βηγός, id est, hæc tussis huius tussis, ^{ηξ ηγος} πλώξ πλωγός, id est, lepus leporis. Exceptis & his, quæ consonantem habent ante ^{ωξ ωκος} ζ diuersam à γ, ut σὰξ, id est, caro. Nam σαρκός facit, carnis. Vt autem accuratius eadem dicamus, quæ in αξ desinunt, per κ declinantur, ut ἄνθραξ ἄνθρακος, id est, carbonis. θράξ θρακός id est, Thrax Thracis. Excepto ἄρπαξ, id est, rapax, & ἄναξ rex.

Item in ηξ, siquidem simplicia fuerint, per κ declinantur, ut ^{ηξ ηκος} μύρμηξ μύρμηκος, id est, formica formicæ. Contra quæ composita, per γ. βουπλήξ βουπλίγος, id est, stimulus stimuli.

Cæterum in ιξ desinentia, per κ declinantur. Præter ^{ιξ ιγος} τέτιξ τέτιγος, id est, cicada cicadæ. Nam ^{ιξ ιγος} πῖξ πιγός, id est, pilus pili habet.

THEODORI SECVNDVS

Præterea in υξ definentia, & ultimā habentia natura longam, & quæcūq; duabus consonantibus efferuntur: quarū altera pertineat ad primam uerborū coniugationem, inflectuntur per κ. ut δοίδυξ δοίδυκος, id est, cochleare cochlearis: βέβρυξ βέβρυκος, id est, bebryx bebrycis. ἄμπυξ ἄμπυκος, id est, currus currus. Quæ uero eiusmodi nō sunt, inflectuntur per γ. ἄντυξ ἄντυγος, cantus canti.

Item in ωξ definentia simplicia, præter ξῶξ, rupes. In ωψ definentia, per π inflectuntur pleraq;: ut κύκλωψ κύκλωπος, Cyclops Cyclopis. Quancūq; ἄραψ ἄραβος facit, Arabs Arabis. χάλυψ χάλυβος, id est, chalybs chalybis. λιψ λιβός, Libs Libis. φλέψ φλεβός, id est, uena uenæ. κίνυψ κίνυφος, id est, Cinyphs cinyphis.

Porro in κρ definentia, aut in ς, inflectuntur per eandem immutabilem: ut ἔλληκρ ἔλληκνος, id est, græcus græci. νέσωρ νέσωρος. In nominibus autē in κρ definentibus penultima acuta, idem κ uertitur in ε, iuxta formam neutrorū: ut τέρεκρ τέρενός, tener teneri. Nam neutrum habet τέρεν tenerum. Item in ἱς, quæ ultimam habent acutam, & inflectuntur per μ. ut ποιμήκρ ποιμῆμος, id est, pastor pastoris. Præter μήκρ μηνός, hic mensis, huius mensis. Quin quædam etiam quæ non habent μ, eodem modo declinantur: ut ἀυχήκρ ἀυχῆνος, id est, ceruix ceruicis. φρεκρ φρένος, id est, mens mentis.

Consimiliter & in κς definentia, nonnulla κ mutant in ε. Nempe quæcūq; penultimam habent acutam, & eandem longam. πίηκρ πῖερος, id est, pier pieris. Item quæ definunt in τκς. ἀστῆκρ ἀσῆρος, id est, astrum astri. πατήκρ πατέρος, pater patris. μήτηκρ μητέρος, mater matris. θυγάτηκρ θυγατέρος, id est, filia filia. Item in θκς. ut αἰθήκρ αἰθήρος, id est, æther ætheris.

Cæterum

Cæterum in $\iota\rho$ desinentia, uertunt & ρ in σ in recto casu: $\iota\rho$ $\iota\nu\omicron\varsigma$
 unde $\delta\iota\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\kappa\tau\alpha$ uocant, id est, duplicē habentia termina-
 tionem. Quam̄ manent eiusdem declinationis. Quemad-
 modum enim dicimus $\delta\epsilon\lambda\phi\iota\rho$ $\delta\epsilon\lambda\phi\iota\nu\omicron\varsigma$, id est, delphinus del- $\iota\varsigma$ $\iota\nu\omicron\varsigma$
 phini: sic etiā $\delta\epsilon\lambda\phi\iota\varsigma$ $\delta\epsilon\lambda\phi\iota\nu\omicron\varsigma$. Sic & $\theta\iota\varsigma$ $\theta\iota\nu\omicron\varsigma$, id est, litus litoris.
 & $\sigma\alpha\lambda\alpha\mu\iota\varsigma$ $\sigma\alpha\lambda\alpha\mu\iota\nu\omicron\varsigma$, id est, Salamis Salaminis. Atq; itidē in
 cæteris. His respondet & $\tau\iota\varsigma$, aliquis: licet unicæ sit termina-
 tionis: facit enim $\tau\iota\nu\omicron\varsigma$, alicuius. Porro $\kappa\tau\epsilon\iota\varsigma$, pecten, geminā
 habet formam. Nam uelut in $\epsilon\varsigma$ desinens, cōmunicat cū $\eta\varsigma$,
 quæ geminam habent terminationē. Quatenus uero per ϵ
 declinatur, cōmunicat cum $\eta\varsigma$, quæ desinunt in $\kappa\rho$, facit enim
 $\kappa\tau\epsilon\nu\omicron\varsigma$, id est, pectinis.

Eorum quæ terminantur in $\omega\rho$, quædam assumunt literā $\omega\rho$ $\omega\nu\tau\omicron\varsigma$
 τ . ueluti circūflexa: ut $\xi\epsilon\nu\omicron\phi\tilde{\omega}\rho$ $\xi\epsilon\nu\omicron\phi\tilde{\omega}\nu\tau\omicron\varsigma$, Xenophon Xeno-
 phontis. Præter $\pi\omicron\sigma\phi\tilde{\delta}\tilde{\omega}\rho$, id est, Neptunus: nam id facit $\pi\omicron\sigma\phi\tilde{\delta}\tilde{\omega}\nu\omicron\varsigma$,
 $\delta\tilde{\omega}\nu\omicron\varsigma$, Neptuni. Item quæ fœminina habent in $\alpha\iota\nu\alpha$, defor-
 mata. $\lambda\epsilon\tilde{\omega}\rho$ em̄ facit $\lambda\epsilon\tilde{\omega}\nu\tau\omicron\varsigma$, id est, leo leonis: propterea quod
 fœmininum sit $\lambda\epsilon\alpha\iota\nu\alpha$, leæna. Et $\delta\rho\acute{\alpha}\kappa\omega\rho$ $\delta\rho\acute{\alpha}\kappa\omicron\nu\tau\omicron\varsigma$, draco dra-
 conis: quoniā dicitur $\delta\rho\acute{\alpha}\kappa\alpha\iota\nu\alpha$, dracæna. Tametsi ne id quidē
 generale est: siquidem $\lambda\acute{\alpha}\kappa\omega\rho$ facit $\lambda\acute{\alpha}\kappa\omega\nu\omicron\varsigma$, quibus fœmininū
 sit $\lambda\acute{\alpha}\kappa\alpha\iota\nu\alpha$, Lacedæmonia.

NVMERALIA.

IAm & numeralia nomina ad quintam referri possunt. $\epsilon\iota\varsigma$
 $\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$, unus unius. $\tau\rho\epsilon\varsigma$ $\tau\rho\iota\tilde{\omega}\rho$, id est, tres trium. $\tau\rho\iota\sigma\iota$, tribus.
 $\tau\epsilon\sigma\alpha\rho\epsilon\varsigma$ $\tau\epsilon\sigma\alpha\rho\tilde{\omega}\rho$, id est, quatuor, horum quatuor. $\tau\epsilon\sigma\alpha\rho\sigma\iota$, his
 quatuor. Præter $\delta\tilde{\nu}\omega$ $\delta\tilde{\nu}\omicron\sigma\tilde{\iota}\rho$, id est, duo duorum. Nam ea figu-
 ra est tertiæ inflexionis. Quod genus est & $\tilde{\alpha}\mu\phi\omega$, id est, am-
 bo. $\tilde{\alpha}\mu\phi\omicron\sigma\tilde{\iota}\rho$, amborum uel bus. Cæterum $\delta\tilde{\nu}\omicron$, non solū dicit̄
 in accusatiuo quoq; uerumetiam in genitiuo ac datiuo.

L 3 Quæ

THEODORI SECVNDVS

QVAE COMMVNIA DECLINATIONI-
BVS OMNIBVS INTER SE.

ESt autem declinationum omnium commune, quod ge-
nitium pluralem habent desinentem in $\omega\mu$. Et quod
eundem habent rectum & uocatiuum in omni numero, nisi
quod in singulari fit tantum Attico more. In duali uero &
plurali generaliter.

COMMVNIA EORVM QVAE PARIBVS
SYLLABIS DECLINANTVR.

Eorum quæ paribus syllabis declinant, commune est,
quod datiuum habent in iota non expressum desinen-
tem, cum uocali recti, aut cum maiori, illi respondente, ut
 $\alpha\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\alpha\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$, Aeneas, huic Aeneæ. $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\varsigma$ $\lambda\acute{o}\gamma\omicron$, sermo sermo-
ni. Item quod accusatiuum habent in μ desinentem, cum
uocali recti. $\alpha\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\mu$, Aeneam. $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\mu$, sermonem. Notentur
inter nomina quartæ declinationis $\acute{\alpha}\theta\omega$, Athonem. $\kappa\tilde{\omega}$, id
est, con. $\tau\acute{\epsilon}\omega$, Teon. $\lambda\alpha\gamma\tilde{\omega}$, leporem. quæ accusatiua sunt
absq; μ , more Attico.

COMMVNIA PRIMAE ET SECVNDÆ.

Primæ uero ac secundæ commune est, quod datiuus sin-
gularis desinens in α , conuenit in uoce cū recto & accu-
satiuo duali. $\tau\tilde{\omicron}$ $\alpha\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$, huic Aeneæ. $\tau\tilde{\omega}$ $\alpha\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$, hi duo Aeneæ.
uel hos duos Aeneas. $\tau\tilde{\eta}$ $\mu\alpha\acute{\iota}\alpha$, huic Maiaæ. $\tau\tilde{\alpha}$ $\mu\alpha\acute{\iota}\alpha$, hæ duæ
Maiaæ, uel has duas. Verum cum datiuus singularis desinit
in η , tamē rectum & accusatiuum dualem faciunt, mutata η ,
in α , & ablata ι , non expressa. $\tau\tilde{\omicron}$ $\chi\rho\upsilon\sigma\eta$, huic Chrysaæ. $\tau\tilde{\omega}$ $\chi\rho\upsilon\sigma\alpha$,
hi duo Chrysaæ, uel hos duos. $\tau\tilde{\eta}$ $\mu\omicron\upsilon\sigma\eta$, id est, huic
musaæ. $\tau\tilde{\alpha}$ $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha$, id est, hæ duæ musaæ, uel has duas.

Communia.

ERASMO ROT. INTERPRETE.
 COMMVNIA PRIMAE, SECVNDAE,
 ET QVARTAE.

Primæ uero & secundæ & quartæ commune est, quod
 ex recto & accusatiuo dualium, faciunt genitiuum &
 datiuum dualium, assumptis ι & μ . τὸ ἀνεΐα, duo Aeneæ.
 τοῖρ ἀνεΐαιρ, duorum uel duobus. τὰ μουσα, duæ uel duas.
 ταῦρ μουσαιρ, id est, duarū uel duabus. τὸ μενέλεω, duo Me/
 nelai. τοῖρ μενέλεωρ, id est, duorum uel duobus. Porro quod
 rectus pluralis hinc fit tantū addito ι . τὸ ἀνεΐα, duo Aeneæ.
 οἱ ἀνεΐαι, id est, plures Aeneæ. τὰ μουσα, duæ musæ. αἱ μουσαι,
 id est, plures musæ. τὸ μενέλεω, duo Menelai. οἱ μενέλεωρ, plu-
 res Menelai. Præterea quod ex recto plurali, datiuus fiat
 pluralis assumpto σ . οἱ ἀνεΐαι. τοῖς ἀνεΐαις, plures Aeneæ,
 pluribus Aeneis. αἱ μουσαι, plures musæ. ταῖς μουσαις, pluri-
 bus musis. οἱ μενέλεωρ, plures Menelai. τοῖς μενέλεωρ, pluribus
 Menelais. Eiecto autē ι , & assumpto σ , faciunt accusatiuum
 οἱ ἀνεΐαι, plures Aeneæ. τοὺς ἀνεΐαις, plures Aeneas. αἱ μουσαι,
 musæ. τὰς μουσαις, musas. οἱ μενέλεωρ, Menelai. τοὺς μενέλεωρ,
 id est, Menelaos.

COMMVNIA PRIMAE,

AC TERTIAE.

Primæ uero ac tertiæ commune est, quod declinantur
 ultima uersa in ου. ut ἀνεΐαις, Aeneas. ἀνεΐου, Aeneæ.
 λόγος λόγου, id est, sermo sermonis.

COMMVNIA PRIMAE ET QVINTAE.

Primæ uero & quintæ commune, quod à recto uoca-
 tiuum faciunt ablato σ . ut ὁ ἀνεΐαις, hic Aeneas. ὦ ἀνεΐα,
 o Aenea. ὁ χαΐραις, hic uenustus. ὦ χαΐραι, o uenuste.

Communia.

THEODORI SECVNDVS

COMMVNIA SECVNDÆ ET QVINTÆ.

Secundæ & quintæ cōmune est, quod omnino est eadē uox uocatiuī & nominatiuī ἡ μαῖα, hæc Maia. ὦ μαῖα, o Maia. ὁ λάχης, hic Laches. ὦ λάχης, o Laches.

COMMVNIA TERTIÆ ET QVARTÆ.

Tertix uero & quartæ commune est, quod datiuus singularis eandem habet uocem cum recto & accusatiuo duali. τῷ λόγῳ, id est, sermoni. τῶ λόγῳ, duo uel duos sermones. τῷ μενέλεω. huic Menelao. τῶ μενέλεω. duo Menelai uel duos Menelaos. Præterea quod datiuus pluralis fiat à nominatiuo plurali, addita σ. οἱ λόγοι, id est, sermones. τοῖς λόγοις, id est, sermonibus. οἱ μενέλεω, τοῖς μενέλεω, id est, hi Menelai, Menelais.

COMMVNIA TERTIÆ ET QVINTÆ.

Tertix uero & quintæ commune est, quod à recto, & accusatiuo dualiū, genitiuus & datiuus dualium, τῶ λόγῳ, id est, duo uel duos sermones. τοῖν λόγοιμ. id est, duorum uel duobus. τῶ ἄϊαντε. id est, Aiaces duo uel duos. τοῖν ἄϊάντοιμ. id est, duorum uel duobus.

PROPRIVM PRIMÆ.

Rursum proprium est primæ, quod habētia τ. aut genitiuum uocabula, non solum ablata σ, faciunt uocatiuū, uerum etiā mutato κ in α. ὁ προφήτης, hic propheta. ὦ προφήτα o propheta. ὁ πέρσης, hic persa. ὦ πέρσα, id est, o persa. Huius autem eiusdem est, quod genitiuum singularē habet in εω. more Ionico, οἰκέτου, id est, famuli. οἰκέτεω, famuli. πηλείδου, pelidæ. πηλείδεω, pelidæ. Vnde interiecto α, fit πηλείδεω. id est, pelidæ.

Proprium

ERASMO ROT. INTERPRETE.

PROPRIVM SECUNDÆ.

Secundæ uero proprium est, quod assumpto σ declinat^rur, $\mu\alpha\iota\alpha\ \mu\alpha\iota\acute{\alpha}\varsigma$. i. Maia Maiæ. $\tau\iota\mu\acute{\eta}\ \tau\iota\mu\grave{\eta}\varsigma$, i. honor, honoris. Item quod α manet in genitiuo, si purum sit, aut si sequatur δ , aut θ , aut ς . Sin secus fuerit, uertitur α in κ , ut $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha\ \mu\omicron\upsilon\sigma\acute{\alpha}\kappa\epsilon\varsigma$, id est, musa musæ.

PROPRIVM TERTIÆ.

Tertiæ propriū est, quod datiuū singularē format à genitiuo, in ω $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\upsilon\ \lambda\acute{o}\gamma\omega$, id est, sermonis sermoni. Præterea quod uocatiuum habeat desinentem in ϵ , $\tilde{\omega}$ $\lambda\acute{o}\gamma\epsilon$, id est, o sermo. Præterea quod ex recto, eodemq; accusatiuo duali, fit rectus pluralis in $\omicron\iota$ diphthongum, $\tau\acute{\omega}\ \lambda\acute{o}\gamma\omega$, id est, duo uel duos sermones. $\delta\iota\ \lambda\acute{o}\gamma\omicron\iota$, id est, plures sermones. Deinde quod ex recto plurali, fit datiuus pluralis, addita σ , $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\iota\sigma$, id est, sermones. $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\iota\varsigma$, id est, sermonibus. Porro accusatiuus in $\omicron\upsilon\varsigma$.

PROPRIVM QVARTÆ.

Quartæ autem proprium est, abiecto σ declinari. $\mu\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\omega\varsigma\ \mu\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\omega$, id est, Menelaus Menelai. Item quod rectus pluralis in uoce conuenit cum datiuo singulari.

PROPRIVM QVINTÆ.

Quintæ uero proprium est, quod genitiuum singularem habet in $\omicron\varsigma$. $\acute{\alpha}\iota\alpha\varsigma\ \acute{\alpha}\iota\alpha\ \nu\tau\omicron\varsigma$, id est, Ajax Aiæcis. Præterea quod à genitiuo singulari, facit datiuum singularem in ι , $\acute{\alpha}\iota\alpha\ \nu\tau\omicron\varsigma\ \acute{\alpha}\iota\alpha\ \nu\tau\iota$, id est, Aiæcis Aiæci. Item quod accusatiuum singularem in α fingit à datiuo, $\acute{\alpha}\iota\alpha\ \nu\tau\iota\ \acute{\alpha}\iota\alpha\ \nu\tau\alpha$, id est, Aiæci Aiæcem. Siquidem $\pi\omicron\sigma\epsilon\delta\tilde{\omega}$ Neptunum, & $\kappa\upsilon\kappa\epsilon\tilde{\omega}$ mixturam, & $\iota\delta\tilde{\rho}\tilde{\omega}$ sudorem, per Apocopen proferunt. Quod genus est & $\tilde{\alpha}\ \pi\acute{o}\lambda\lambda\tilde{\omega}$, id est, Appollinem.

M Præterea

THEODORI SECVNDVS

Præterea quod uocatiuus in his, quæ per *υτ* declinantur in contracta, fiat ablatione ultimæ syllabæ genitiui, *ἄϊαντος* Aia-
 cis. *ὦ ἄϊαυ*, id est, o Ajax. *χαρίεντος*, id est, uenuisti, *ὦ χάριεμ*, o
 uenuste. Quanc̄ in *πλακοῦς*, id est, placenta, & *σιμοῦς* Si-
 mois, & his adsimilibus, auferendum est & *υ*, quod est in
 penultima, *σιμοῦντος* *σιμοῦ*, id est, Simoentis o Simois. Exci-
 piatur tamen *ὀδούς*, deus. Nam huius idem est uocatiuus &
 rectus. Cæterum in his quæ declinantur per *εος*, contrahun-
 turc̄ in *ους*. Vocatiuus fit à recto, uerso *η* in *ε*, *δημοθένης*, id
 est, hic Demosthenes, *ὦ δημοθένης*, id est, o Demosthenes.
 Rursum in fœmininis desinentibus in *ω*, uel in *ως*, fit à re-
 cto o finali uerso in *οι* diphthongum, *ἠ λητώ*, id est, Lato-
 na, *ὦ λητοῖ*, id est, o Latona, & ablato *σ* si fuerit, ut *ἠ αἰδώς*,
 hic pudor, *ὦ αἰδοῖ*, id est, o pudor. In his uero quæ desinūt
 in *ημ*, aut in *εσ*, quorum neutra deformantur in *εμ*, uocati-
 uus formatur à nominatiuo, abiecta ultima syllaba, *τέρημ*
τέρωος, id est, tener teneri, *ὦ τέρεμ* o tener. *χαρίεσ* *χαρίεντος*, id
 est, uenustus uenusti, *ὦ χάριεμ* o uenuste. Cæterū in *ης*, quæ
 desinunt in *ης*, & penultimam habent acutam, fit uocatiuus
 in *ες*, ut *μήτηρ*, hæc mater, *ὦ μήτες*, o mater. Excepto *πίης*,
 pier. Quibus sanè respondet, & inter oxytona. *πατήρ*, pa-
 ter, *ἄνηρ*, uir, *δάηρ* leuir, *σωτήρ* seruator. Etenim dicimus *ὦ πά-
 τερ*, o pater, *ἄνερ* o uir, *δάερ* o leuir, *σώτερ* o seruator.
 Præterea quod in quibusdam uocatiuus omnino conso-
 nat cum recto, in quibusdam sine *σ* proferatur. Nam in *δους*
 aut in *ους* desinentium, absque *σ* cum diphthongo profe-
 runtur, nisi quid uetet. Nam *ὦ πούς* o pes, & *ὦ ὀδούς* o
 deus tantum ne sit eadem uox cum *πού*, id est, ubi, & *ὀδοῦ*,
 id est, uia.

Item

Item in appellatiuis desinentibus in *ie*, quæ penultimam acuunt, nec habent ultimam natura longam, atq; adeo in uniuersum in nominibus in *ie* desinentibus penultima acuta, ὁ ὄφις, id est, hic serpens, ὦ ὄφι, id est, o serpens. Similiter in *ies*, quæ desinunt in *ue*, penultima acuta, ὁ βότρυς, id est, botrus, ὦ βότρυ, id est, o botre. Item in *ies* etiam quæ ultimam acuunt, si sint trium generum, ὁ ἠδύς, id est, hic iucundus, ὦ ἠδύ, id est, o iucunde.

Cæterum in nominibus masculinis, desinentibus in *ōe* longum, uocatiui eadem uox quæ nominatiui, nec habet alteram. Atque in genere fit hoc in omnibus in *ōe* desinentibus. Cæterum quæ inflectuntur, aut per *ōe* purum, aut per *τ*. Exceptis uocatiuis pluralibus oxytonorum, ut ὁ ἥρωες ὦ ἥρωες heros, o heros: & nominum baritonorū, in *ησ*, iambicorū, atq; in totū omniū, quæ sic in *ησ* desinūt, & declinantur per *τ*, ὁ λάχης, id est, hic Laches, ὦ λάχης, id est, o Laches. Item nominum in *αε* oxytonorum, ἡ παλλάς, id est, Pallas ὦ πάλλας, id est, o Pallas, Rursum nominum in *ie* oxytonorum, ἡ πριαμῆς, ὦ πριαμῆς. Item oxytonorum in *ue*, ἡ χλαμύς, ὦ χλαμύς. Item nominum in *λε*, ὁ ἄλς, id est, hic sal, ὦ ἄλς id est, o sal. Item nominum desinentiū in duplicem consonantem, ὁ ἄναξ rex, ὦ ἄναξ o rex. Item in immutabilem desinentiū, ut ὁ ἔλληρ, id est, Græcus, ὦ ἔλληρ, o Græce. Præter ea quæ superius dicta sunt. Quin & illud est propriū, qd nomina tiuū, & accusatiuū dualiū faciunt à datiuo singulari, i uerso in *ε*, ἄϊαντι Αἰαί, ἄϊαντε Αἰαίες duo, uel duos. Præterea, qd ex recto, eodemq; accusatiuo duali, assumpto *σ*, fit rectus pluralis, ἄϊαντε, i. duo Αἰαίες, ἄϊαντες, i. plures Αἰαίες. Itē quod datiuus pluralis, fit à datiuo singulari in *σ*, uel actu uel potētia,

THEODORI SECVNDVS

ἄιασι, id est, Aiacibus. φοίνιξι, id est, phœnicibus, Itaq; si purū fuerit *i*, datiuī singularis, tum *σ* assumitur, δημοθέσει Demostheni. δημοθέσει Demosthenibus. In nonnullis uero & *υ*, additur, ut quorum nominatiuus desinit in ους incōtractū, aut in ους, βοί βουσί boui bubus. πελεί κλεῦσι, id est, Peleo Peleis. Sin in ους non purum. Si quidem τ, aut θ, aut δ, aut υ adiunctum fuerit, uertitur in σ, & *υ* eliditur, si præcedat τ, ἄιαντι Aiaci, ἄιασι Aiacibus. In nonnullis uero, & in huius locum *υ* assumitur, ut quorum rectus desinit in ωμ, λέοντι λέουσι, id est, leoni leonibus. Quod si alia quæpiam fuerit consonans, aut inmutabilis, aut tenuis, aut aspirata, aut media, præter dictas, rursus *σ* assumitur, ἄλι id est, salī, ἄλσι, id est, salibus. πέδικι πεδίσι perdici, πέδιξι πεδίσι perdibus. βηξι βηξι tussi, βηξι tussibus. μάσιγι μάσιξι, flagello flagellis, nisi quod aspirata, & media in sibi respondentem mutam uertitur, & recipitur duplex. Præterea quod ex accusatiuo singulari, fit accusatiuus pluralis, addito *σ*. Porro quintæ declinationis proprie, sunt etiam fermè omnes nominum contractiones.

DE CONTRACTIS.

CUm in octo potissimum formas diuisa sint nomina contractionem recipientia, nihil est, quod idem sit omnium commune. Cæterum *i* & *υ*, & primi *υ*, commune est, quod quatuor duntaxat casus contrahuntur in *α*. Nempè datiuus singularis. Item rectus, accusatiuus & uocatiuus pluralis, Exceptis neutris. Commune his & illud, *ο* genitiui breue, in ω uertere, more Attico. Exceptis ῆς, quæ ad primum *υ*, pertinent. Siquidem in uniuersum Attici casus in ος purum desinentes, tum obliquos, tum rectos, uerso *ο* breue, in longum: & uocali *α* quæ est
in pe/

in penultima, mutata in ε proferre consueuerunt. μενέλαος μενέλεως, id est, Menelaus. ὄφις ὄφεως, id est, serpentis. Cæterū eorum quæ ad κ. ε. ο. & α. pertinent, commune est, & quod in omnibus cōtrahuntur, nisi sicubi neutrum genus uetat, & quod genitiui plurales contrahuntur in ω. Differunt autem, quod quæ ad primam formam pertinent nempe κ. ε. ο. Contrahuntur in ου. ει. κ. οι. quæ uero ad α, hoc est, tertiam formam polypathon, contrahuntur in ω. α. proprium autem ω, hoc est, tertiæ formæ oligopathon, quod singularia duntaxat contrahuntur. Dualia uero & pluralia incontracta declinantur iuxta tertiam inflexionē. Eiusdem autē sunt cōtractiones, & quod singularis accusatiuus comparatiuorum, Attico more contrahitur in ω. ἀμείνονα ἀμείνω, id est, meliorem meliorē. Videlicet eliso μ & ο. & α in ω, conflatis. Præterea quod rectus & accusatiuus pluralis contrahitur in ους, ἀμείνονες ἀμείνους, id est, meliores. ἀμείνονας ἀμείνους, meliores. Ad hæc quod nōnulla in ισ desinentium. & per δ, declinatorum, tum in recto, tum in accusatiuo plurali contrahantur. φθόιδες φθοῖς, tabes tabes. φθόιδας φθοῖς, has tabes. οῖδες οῖς, id est, oues, οῖδας οῖς, id est, has oues. Est autem atticum hoc quoq;. Atq; insuper Atticum est quod accusatiui nominum in ισ, aut in ευς purum contrahuntur in α, ὑγιέα ὑγιᾶ, sanum sanum. περιαιεία, περιαιᾶ, pireum. Cæterū quod eliditur δ in huiusmodi nominibus Ionicum est, ut πάριος, Paridis. θέτιος, Thetidis. Item elisio τ. in his quæ per τ declinantur. κρέατος κρέαος, id est, carnis. Item quod quæ habent ι & ευ declinantur per ε & κ, πόλεος, ciuitatis. & βασιλῆος, regis. Præterea quod horum nominū accusatiuus fiat etiam ablata ultima syllaba, & in eius locū recepto μ. παρίδα παρίρ, M ; Paridem.

THEODORI SECVNDVS

Paridem. μήνιδά μῆνιν, iram. Idem fit & in ijs quæ habent ἰδία ὄφιμ, serpentem. & in utroq; υ. ἠδέα ἠδύμ, iucundum. βότρνα βότρυν.

DE SYNCOPEN PATIENTIBVS.

QUædam autem in ης desinentium & Syncopen patiuntur, uelut ἀνήρ, uir. πατήρ, pater. μήτηρ, mater. Nam faciunt ἀνέρος & ἀνδρός, uiri. μητέρος & μητρός, matris. πατέρος & πατρός, patris. atq; item in cæteris casibus, nisi quid uetet. Atq; horum datiuus pluralis fit quidem à singulari quem admodum in cæteris. Verum aut à datiuo Syncopen iam passo, interposito α, ut πατρὶ πατράσι, id est, patri patribus. aut à nondum passo translato ac uerso ε, ut πατέρει πατράσιμ, id est, patri patribus. Et ἀνέρι ἀνδράσι, uiro uiris. Porro apud poetam dictum est. & ἀνδρεσι, uiris. Iam uero πλοῦς, nauigatio. & νοῦς, mens. aliq; id genus, non sunt contractionis quintæ, sed tertię. Veniunt autē à πλόος, nauigatio. & νόος, mens. Quamobrem & præstiterit inflectere iuxta tertiam νοῦς, mens. νοῦ, mentis.

DE VARIE DECLINATIS.

SUNT autē nomina quæ nõ seruant propriam & æquabilem inflexionem, sed uarie declinant. unde & ἑτερόκλιτα dicta. Quod genus est ζεῦς, Iuppiter. Nec enim facit ζέος, Iouis, sed δῖος, Iouis, accommodatum in aliam uocem. Item μέγας, magnus, non em̄ facit μέγαντος, magni: sed μεγάλου, magni. Item πολὺς, multus. neq; enim πολέος, multi, facit in oratione soluta: sed πολλοῦ, multi. item neutra ab his uenientia, μέγα, magnū. μεγάλου, magni. πολὺ, multū. πολλοῦ, multi. Præterea φρέαρ, puteus. & ἥπαρ, hepar. ac δέλεαρ, esca. & ὕδωρ, aqua. Non em̄ faciūt φρέαρος, putei. ἥπαρος, hepatis. δελέαρως, esca.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

εἰς αἰ, ὕδατος, id est, aquæ, sed φρέατος, ἥπατος, δελιάτος, ὕδατος. Cæterum in his non est certam reperire formam, aut regulam, sed tantum usus & consuetudo est obseruanda. Rursum alia quædam Apocopen, aut aliud quippiam passiva, indeclinabilia sunt, ut δῶ, id est, domus, & κριθή, id est, ordeum, & λίπα, id est, pinguetudo, & κρέας, id est, caro. Ex nihil passis, indeclinabilia sunt hæc, σέβας, id est, decus, ὄφελος id est, utilitas, ὄναρ, id est, somniū, δέμας, id est, corpus. Atque in summa. Neutra in ας desinentia, quæ non habent ας purum, ut σέλας, id est, iubar, δέπας, id est, poculum, βρεῖτας, id est, statua.

DE VERBO.

Verbum autem prius diuisum est, & quæ haberet accidentia explicatis.

QUAE COMMVNIA QUATVOR
CONIVGATIONVM

Cum sint quinque uerbi inflexiones, quas easdem & coniugationes uocamus, quatuor quidem uerborum in ω desinentium, unius uero in μι. Illud primarum quatuor est commune, quod in indicatiuo actiuo, præteritum imperfectum fit à præsentī, mutata ultima in ορ, & addito augmento, uel syllabæ, uel temporis. Atque in totum, siquidem uerbum incipit à consonante, augmentum fit syllabæ, assumpto ε in initio, ut τύπτω, id est, uerberō, ἔτυπτον, id est, uerberabā. Sin à uocali, fit augmentū temporis, prima uocali breuis uersa in longam, ἀγαπῶ, id est, diligo, ἠγάπων, id est, diligebam, Nisi sanè κτεῖρα, i. fregi, temporis augmento figuratū est, & ἠάγηρ

THEODORI SECVNDVS

& ἐάγην, id est, fractus eram, & ἐάλωμ id est, captus eram, & huiusmodi. Nam in his, ne hoc quidem fuerit perpetuum.

Formatio/
nes futuri
primi.

Præterea cōmune est & illud, quod primū futurū desinat in ω, & idem habeat initium cum præsentī, & quod ante ω habeat σ, uel actu, ut ἀκούω ἀκούσω, id est, audio audiam, uel uirtute, ut τύπῃω, id est, uerbero, τύψω, id est, uerberabo. Excepta quarta, idē ex consuetudine. Quandoquidem quo ad naturam, & hæc reciperet σ, unde & ὄρω, id est, moueo, ὄρσω, id est, mouebo. & ἔλω, id est, traho, ἔλσω, id est, trahā, dicunt Dores. Itidem dicendum erat, & μῶλω μῶσω, id est, mane manebo, & κρίνω κρίνωσω, id est, iudico iudicabo. Verū in usu non sunt, ob uocis absurditatem. Nam βαδίω, id est, ibo, Atticum est. Siquidem uerborum in ιω desinentium, si plures duabus habeant syllabas, futura eliso σ, proferunt Athenienses. βαδίσω, id est, uadam, βαδίω, id est, uadam. ἐλπῖσω, id est, sperabo. ἐλπῖω, id est, sperabo. Cæterum αὔξω, id est, augetur, & εἶψω, id est, coquo, & ἠλέξω, id est, auxiliior, non natia sunt, sed aliquid passa.

Indefiniti
primi.

Ad hæc, quod primum indefinitum fiat à futuro, mutato ultimo ω in α, accedente augmento temporis, uel syllabæ, ἀκούσω, id est, audiā, ἠκούσα, id est, audiui, τύψω, id est, uerberabo. ἔτυψα, id est, uerberaui. Verum ἐλέλιξα uerti, per conduplicationem est dictum.

Præteriti
perfecti.

Præterea quo præteritum perfectum, à futuro fiat in α, & eandem habeat initialem cum præterito imperfecto secundum tempus aucto, ut ὁμιλίω, id est, confabulabor, ὁμίληκα, id est, confabulatus sum. Porro cum est syllabæ augmentum, etiam initialem præsentis uocalem assumunt

τύψω

τιψω uerberabo τέτυφα uerberabauī.

Quancūq; in his, in quibus est in initio cōsonans duplex, aut s
nunq; eiusmodi consonantē assumit präteritū perfectū, ne
sonus uocis sit absurdus. ἔφαλκα cecini, ἔσπαρακα seminaui, ἔρρι
φα ieci. Item in quibus est aspirata consonās, präteritū per
fectū nō assumit eandem, sed tenuem, ob modo dictā cau
sam. φράζω dico. πέφρακα dixi, χωρίζω separo. κεχώρικα separa
ui. θηρεύω uenor. τεθήρευκα uenatus sum. In quibus autem est
α, ε, aut ο initialis litera, in his Attici propriū präteritum
perfectum faciunt initiales præsentes literas, communi præ
terito apponentes, ac tertiam corripientes syllabam, ut ἐλεύ
θω uenio. ἤλευκα ueni, ἐλήλυκα ueni. ἀκούω audio, ἤκουκα audi
ui, ἀκήκοκα audiui. ὀρύσσω fodio, ὄρυχα fodi, ὀρώρυχα fodi. Sūt
tamen in quibus initiales non apponunt, cum incipiant ab
ο, sed ε solum, itidem ut fit in präteritis imperfectis, & inde
finitis. ὤσμαι ἔωσμαι impulsus sum, ὠνημαι ἔωνημαι emptus
sum, ὤρακα ἑώρακα uidi, ἀνώγα ἀνέωγα aperui. Quorum qui
dem & präteritum imperfectum simile quippiam habet.
ἔωνούμην emebam, ἑώρων uidebam. Ad hanc formam efferun
tur & ὄικα uideor ἑοικα uideor. Cæterum ἐνέηκε & προσέειπε,
id est, intellexi, & affatus est, poetica sunt iuxta similitudi
nem efficta.

Quin & illud est commune, quod à präterito perfecto, fit ^{pti plusq̄}
präteritum plusq̄ perfectum in *ερ*, etiam cum augmento ^{perfecti.}
syllabico, si präteritum perfectum incipiat à consonante τέ
τυφα uerberauī, ἔτετύφαμ uerberaueram.

Præterea quod à primo indefinito, fit secundum in *ορ*, sic ut ^{Indefiniti}
penultima sit breuis, & ante *ορ* habeat consonantem præsen ^{secundi.}
tis indicem coniugationis. Quod si præsens desinat in ω *pu*
N rum.

THEODORI SECVNDVS

rum, pure profertur & hoc ἔτυφα ἔτυπον uerberaui. ἤκουσα ἤκοον audiui, penultima correpta. Quod si præsens dissyllabum utrumq; habuerit in penultima ε, uidelicet immutabili præcedente, uel sequente, tamen ferè ε uertitur in α. πέρθω exscindo. ἔπαρθον exscidi. δέσκω uideo. ἔδρακον uidi. αείρω semino, ἔσασρον seminaui. φθείρω corrumpo, ἔφθασρον corrupti. Cæterum ἠγάγον duxi, & ἐπέπληγον præcellui, per conduplicationem dicta sunt. Atq; ἔρχομαι habui, interposito σ, peculiarem habet formam.

Futuri secundum.

Præterea quod ab indefinito secundo fit futurum secundum in ω circumflexum, abiecto augmento, ἔτυπον uerberaui, τὸ πῶ uerberabo.

FORMATIONES MEDIORVM.

IN medio uero indicatiuo commune est, quod singula tempora à singulis actiuorum eiusdem nominis formantur hoc pacto. A præsentis præsens, mutato ω in ο, & assumpta syllaba *μαι*, βιάζω compello, βιάξωμαι compellor. A præterito imperfecto, præteritum imperfectum interposito *μην*, ἐβιάζον compellebam ἐβιάζόμην compellebar. A primo futuro, primum futurum uerso ω in ο, & addito *μαι* τίψω uerberabo. τίψομαι uerberabor. Sed tamen in quarta coniugatione peculiari modo assumitur & υ, ψαλῶ canam, ψαλοῦμαι canā. A primo indefinito, primum indefinitum, & à secundo secundum, assumpto *μην*, ἔτυφα uerberaui, ἔτυφάμην uerberaui, ἔτυπον ἔτυπόμην uerberaui. A præterito perfecto, præteritum perfectum habens ante α, consonantē indicem coniugationis, aut nullam etiam consonantem, si uerbum desinat in ω purum. Vocetur autem hoc totum Characteristicon, τέτυφα τέτυπα uerberaui. ἔψαλκα ἔψαλα cecini ἤκουκα ἤκουα, audiui.

audiui. Et si duæ fuerint consonantes, siue actu, siue potentia, propter duplicem tamen commune est, ut præteritum medium magis accipiat consonantem indicem coniugationis. τύπῳ τέτυπα. φράζω πέφραδα, dixi. πλήτῳπέπληγα, percello percellui. Et si futurum in penultima habeat ε, siue solum, siue cum ι. Tum præteritum medium in penultima habet οι, ε, uerso in ο. πείσω, parebo. πέποιθα, paruī. φθερῶ, corrumpam. ἐφθορα, corrupti. ἔλψω, sperabo. ἔολπα, sperauī. Huiusmodi est & εἶωθα, consueuī. & εἶκα ἔοικα, uideor. A præterito uero plusquàmperfecto, præteritū plusquàmperfectum assumpta litera coniugationis indice ἐτετύφεμ, uerberaueram, ἐτετύπεμ, uerberaueram. ἠκούκεμ ἠκούεμ, audieram. ἐφάλαμεν, ἐφάλαμεν, cecineram. A secundo uero futuro, secundum futurū, mutato ω in ου, & assumpto μα. τυπῶ, uerberabo. τυποῦμαι, uerberabo.

FORMATIONES PAS-

SIVORVM.

IN passiuis autem commune est, quod præsens & præteritum imperfectum ab actiuis temporibus eiusdem nominis actiuis ueniunt, eodem modo quo media, γράφω, γράφομαι, scribo, scribor. ἔγραφομ, ἔγραφόμην, scribebam, scribebar. Item quod præteritum perfectum formatur à præterito perfecto, mutata ultima in μα. τέτυφα, uerberauī. τέτυμμαι, uerberatus sum. πεποίηκα, πεποίημαι, feci, factus sum. Præterea quod indefinitum secundum ab eodem actiuo fit, mutata ultima in ην. ἔτυπον, ἐτύπην, id est, uerberauī, uerberatus sum. Præteritum autem plusquàmperfectum, à præterito perfecto cum quo conuenit in consonante, ultima uersa in μην. & addito augmento syllabæ, si forte uer-

bum incipiat à consonante, & omnino si augmentum recipiat. *τέτυμμαι ἐπέτυμμη*, id est, uerberatus sum, uerberatus fuerim.

Quod si à uocali incipiat præteritum perfectum, augere oportet mediam si fieri possit. *ἔοικα*, id est, uideor. *ἔώκεμ*, id est, uisus fuerim. *ἔολπα*, id est, speraui. *ἔώλεμ*, speraueram. Primum autem indefinitum fit ab eodem præterito perfecto passiuo, mutata ultima in *θη*, & abiecto syllabico augmento nimirum in *ις*, in quibus est augmentum. semper autem cum augmento siue temporis, siue syllabæ. *τέτυπται*, id est, uerberatus est. *ἐτύθημ*, uerberatus sum. *ᾤρισται*, id est, definitum est. *ᾤρισθην*, definitus sum. Posset autem fieri & à primo indefinito actiuorum generaliter, si *σ* est in omni futuro, mutata *σ* in *θη*, & tenui quæ adest, uersa in eius aspiratam. *ἔτυψα*, id est, uerberaui. *ἐτύθημ*, id est, uerberatus sum. *ἔψαλα*, id est, cecini. *ἔψαλθημ*, cantatus sum. Præterea paulo post futurum, à secunda persona præteriti perfecti interposito *ομ*. *τέτυπται τετύπομαι*, id est, uerberatus es. mox uerberabor. *πέπλεξαι πεπλέξομαι*, id est, plicatus sum. mox plicabor. Primum autem & secundum futurum ab indefinitis primo & secundo cum quibus conueniunt in cōsonantibus, assumpto *ομαι*, & sublato augmento. *ἐτύθησθε*, id est, uerberatus es. *τυφθήσομαι*, id est, uerberabor. *ἐτύπησθε*, id est, uerberatus es. *τυπήσομαι*, uerberabor.

COMMVNĒ PRIMÆ ET SECVNDÆ.

Primæ uero & secundæ commune est, quod in actiuo futuro uirtute habent *σ* nimirum in duplici consonante, nam omnino in futuro *σ* adest, & quod in præterito perfecto, finale *α* habet coniunctum cum consonante aspirata.

ta, quæ respondeat duplici finali futuri, ut quæ uim obtineat tenuis. τύψω, id est, uerberabo. τέτυφα, uerberaui. λέξω λέλεχα, dicam dixi. Et in passiuo præterito perfecto ante finale *μαι*, mutant illam aspiratam actiui in propriam mediam. τέτυφα, uerberaui. τέτυβμαι, etiamsi propter *μ* sequens profertur τέτυμμαι. λέλεχα, dixi. λέλεγμαι, dictus sum. Atque in indefinito rursus media consonans in suam aspiratam. τέτυβμαι ἐτύθημ, uerberatus sum. λέλεγμαι ἐλέχθημ, dictus sum. Differunt autem quod primæ sunt hæ consonantes, ψ β φ. τύψω, uerberabo. τέτυφα, uerberaui. τέτυβμαι, uerberatus sum. ἐτύθημ, uerberatus sum. Secundæ uero hæ ξ χ γ. λέξω, dicam. λέλεχα, dixi. λέλεγμαι, dictus sum. ἐλέχθημ, dictus sum.

COMMVNIA TERTIÆ ET QVARTÆ.

Tertix uero & quartæ commune est, quod præteritum perfectum actiuum κ̄ habet coniunctum cum ᾱ finali. βηβασίλθκα, regnaui. ἔφαλκα, cecini. Quanc̄ hactenus differunt, quod tertia idem habet κ̄ uersum ex σ̄ futuri. βασιλεύσω, regnabo. βεβασίλθκα, regnaui. Quarta uero additione φαλώ, canam. ἔφαλκα, cecini. Cæterum in quarta κ̄, si forte incidit ante μ̄. assumptum μ̄ uertitur in γ̄ propter κ̄ sequens. ἔσανώ, aspergam. ἔξσαγκα, aspersi. & passiuum ἔρραμμαι, aspersus sum. propter sequens μ̄. Tametsi indefinitum rursus habet μ̄. ἔρράνθημ, aspersus sum.

QVÆ PROPRIA.

Proprium autem tertiæ & illud, quod in futuro actiuo, actu habet σ̄. ubi priores idem habent uirtute. ακούσω, audiam. ποιήσω, faciam. Atque in uniuersum, ubi in prioribus

N 3 coniugationibus

THEODORI SECVNDVS

coniugationibus duplex consonans mutatur in aspiratam aut mediam ibi, aut idem σ quod est, seruatur, aut in κ uertitur, aut omnino deest. Vertitur enim in præterito perfecto actiuo in κ, semper ἤκουκα, audiui. Deest autem & seruatur in præterito perfecto passiuo, πεποίημαι, factus sum. ἤκουσμαι, auditus sum. Etenim si ω finale proprij præsentis purum fuerit, plerunq; deest, βοάω, clamo. βεβόημαι, clamatus sum. τοξέω, iaculor. τετόξθην, iaculatus sum. In nonnullis tamē seruatur. ἔλκω, traho. ἔιλκυσμαι, id est, tractus sum. ἀκούω, audio. ἤκουσμαι, auditus sum. Item in his quæ habēt α aut ε ante ω, præcedente λ in penultima syllaba. γελάω, rideo. γεγέλασμαι, risus sum. τελέω, perficio. πέτελεσμαι, perfectus sum. Sed melius consyderandum, quod si ω eiusmodi non fuerit purum, semper manet σ. ᾄδω, cano. ᾄσμαι, cantatus sum. πείθω, persuadeo. πέπεισμαι, persuasus sum. πλάττω, fingo. πέπλασμαι, fictus sum. φράζω, dico. πέφρασμαι, dictus sum. Verum in quibus præteritum perfectum habet σ in ipsdem & indefinitum habeat necesse est. ἤκουσμαι, auditus sum. ἤκούσθη, auditus sum. Contra ubi præteritum non habet, nec indefinitum habet. πεποίημαι, factus sum. ἐποίηθη, factus sum. Proprium autem huius coniugationis & hoc quod futura uerborum habentium α. ε. ο. ante ω sic proferrantur, uti α & ε uertantur in η. ο in ω. ποιέω, facio. ποιήσω, faciam. βοάω, clamo. βοήσω, clamabo. χρυσόω, inauror. χρυσώσω, inaurabo. Exceptis καλέω, uoco. τελέω, perficio. ἐπαινέω, laudo. φορέω, gesto. ξέω, polio. ἀκέομαι, medeor. & γελάω, rideo. ἔλάω, ago. ἐράω, amo. περάω, trañcio. ἀνιάω, molestia afficio. ἰάομαι, sano. κλάω, frango. πετάω, uolo. κεράω, misceo. πάω, uellō. ἀρόω, aro. ὀμόω, iuro. ὀνόω, iuuo. ἐνόω, moueo. βῶω, pasco.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

pasco. Tametsi apud Homerum dictum sit Ionico more, & ἐπαίνῃσω, laudabo. & φορέσω, gestabo. & περιήσω, trañciam. & περιήσω, tentabo. & ἴσομαι, sanabo.

PROPRIA QVARTAE.

Quartæ uero proprium est, quod futurum actiuum ante finale ω. consonantem habet præsentis. & corrigit penultimam, ωείρω, semino. ωερώ, seminabo. Quanquam φύρω, pinso. & φυρώ, pinsam. & ὄρω, moueo. & ὄρω, mouebo. & φθείρω, corrumpo. φθείρω, corrupam reperitur habere, iuxta consuetudinem Doricæ linguæ. Insuper & illud est proprium, quod indefinitum primum ε. habet in penultima, si futurum in penultima habuerit ε. rursus η. si illud habet α. μενώ, manebo. ἔμεινα, mansi. ἴαλῶ, canam. ἔψηλα, cecini.

Item quod in præterito perfecto actiuo, & secundo indefinito, ε. quod erat in penultima futuri mutetur in α. ωερώ, seminabo. ἔωαρηκα, seminaui. φθερώ, corrupam. ἔφθαρηκα, corrupe. κτενώ, occidam. ἔκτανον, occidi. Item quod præteritum perfectum medium αι. quæ est in penultima, uertatur in η. χάνω, hio. κέχνηα, hiaui. φαίνω, ostendo. πέφνηα, ostendi. Item quod in uerbis desinentibus quidem in νω. Cæterum in penultima habentibus ι. uel ε. diphthongum, non uertitur μ. sed abijcitur. κρίνω, iudico. κέχρηκα, iudicaui. τείνω, tendo. τέτακα, tetendi. Verum in his sanè præteritum perfectum passiuū eodem modo nō habet idem μ. uersum. κέχρημαι, iudicatus sum. Nec indefinitum inuertibile. ἔκρίθην, iudicatus sum, ob soni absurditatem.

Propria

QVinta uero quod sit uerborū in $\mu\iota$, uenientium à uer-
 bis tertiæ coniugationis, habentium $\alpha. \epsilon. \omicron. \upsilon.$ ante $\omega.$
 & quod non omnia habent tempora, dictum est prius. ha-
 bet autem illud proprium, quod præteritum imperfectum
 fit ab actiuo præsentis, elisione ι , & cōuersione μ in $\rho.$ τίθημι,
 pono. ἔτιθηρ, ponebam. ἵστημι, statuo. ἵστηρ, statuebam. δίδωμι,
 do. ἔδιδωρ, dabam. ζεύγνυμι, copulo. ἔζεύγνυρ, copulabam.
 Præterea quod primum indefinitum ante α finale habet κ
 in eadē syllaba. At nō in omnibus, sed in ijs duntaxat, quæ
 deformant̄ a uerbis habētibus ϵ aut $\omicron$ ante ω , ut τίθειω, pono.
 τίθημι, pono. ἔθηκα, posui. δίδωω, do. δίδωμι, do. ἔδωκα, dedi.
 Dictum autem & illud prius, quod uerba in $\mu\iota$ in passiuis
 ac medijs: Item in dualibus ac pluralibus corripitur penul-
 tima. Tametsi ne hoc quidem perpetuum est. Siquidem
 apud Homerum dictum est τίθημαι, ponor. & ἀκάχημαι, id
 est, crucior. & δίζημαι, id est, queror. Item ἐκίχημερ, id est, inue-
 nimus. & βήτηρ, id est, ibant duo. & σήτηρ, id est, stabant duo.
 σωαντήτηρ, id est, occurrebant duo. Proinde excipiēda erant
 dualia & pluralia, quæ ueniunt à prima persona secundi in-
 definiti. ἕστημερ enim dicimus stabamus. & ἕστητορ, stabatis
 duo. Item ἕβημερ, id est, ibamus. ἕβητορ, id est, ibatis duo.
 Attamen hoc commune est fermè omnibus, quod sic penul-
 timam corripunt, iuxta rationē consimilem. Etenim quem-
 admodum in uerbis desinentibus in ω , ω contrahitur in $\omicron$,
 aut ϵ in ϵ . Ita in uerbis in $\mu\iota$, κ corripitur in ϵ , aut κ in α ,
 aut ω in $\omicron$, aut υ longum in υ breue. Itaq; & horum corre-
 ptio fit singulis horum in propriam uocalem uerbi origi-
 nalis, unde deductum est uerbum productum, τίθειω, id est,
 pono.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

pono τίθημι pono, τίθεμαι ponor, ἵσάω statuo, ἵσθημι statuo
ἵσταμαι statuor. δίδω do δίδωμι do δίδομαι dor. ζεύγνύω copu
lo ζεύγνυμι copulo ζεύγνυμαι copulor.

FORMATIONES VERBORVM IN μι.

FIt autem in horum passiuīs, ac medijs præsens à præsenti
actiuī, interiecta α, ante ι finale, & correpta penulti
ma, τίθημι pono τίθεμαι ponor. Præteritum autem imperfe
ctum à præterito imperfecto, sicut & in cæteris coniugatio
nibus, ἐτίθημι ponebam, ἐτίθεμην ponebar. Consimiliter &
medij uerbi primum, ac secundum indefinitum à cognatis
ἔθηκα posui, ἔθηκάμην ponebar, ἔθηκα posui, ἔθεμάμην positus
sum. Præteritum autem perfectum passiuorum ab eiusdē
generis præsenti fit, uersa litera conduplicatitia ι in ε, τίθεμαι
ponor τέθεμαι positus sum, δίδομαι dor, δέδομαι datus sum.
ἵσταμαι statuo ἕσταμαι statutus sum. Cæterum indefinitum
formatur à præterito perfecto, sicut in tertia coniugatione,
δέδομαι ἐδόθημι datus sum, τέθεμαι ἐδέθημι positus sum. Quā
quàm ἐτέθημι sonatur per τ ob uocis absurditatem.

INFLEXIO PERSONALIS ACTIVO

RVM IN ω.

IAm uero personalis inflexionis idem quidem est mo
dus in quatuor coniugationibus uerborum in ω. Cæte
rum differentia est in temporibus. Nam alia simili modo
inflectunt personas, alia diuerso. Tamen à quibus formen
tur id omnibus commune per modos singulos.

Cōmune est igitur præsentis & futuri primi indicatiui, mo
di actiuī generis, quod secunda persona singularis, fit à pri
ma mutata ultima in εσ τύπῳ τύπῃς uerbero uerberas. τύ
ψω τύψῃς, uerberabo uerberabis. Tertia rursus à secunda

Q eliso

THEODORI SECVNDVS

eliso σ τύπῃ uerberat, τύψῃ uerberabit. In dualibus autem secunda persona fit à secunda singulari, mutata ultima syllaba in ετορ, τύπῃες uerberas, τύπτετορ uerberatis duo, τύψῃες uerberabis, τύψετορ uerberabitis duo. Nam prima persona dualis in nullo actiuo fit, Porrò tertia consonat cum secunda. Pluralium autem prima persona fit à prima singularium ω mutato in ο & addita syllaba μερ τύπτω uerbero, τύπτομεν uerberamus. Secunda rursus à secunda dualium, conuersione ultimæ syllabæ in τε, τύπτετορ uerberatis duo τύπτετε uerberatis plures. Tertia item à tertia dualium mutata ultima in ουσι, τύπτετορ uerberant duo, τύπτουσι uerberant plures. Additur autem semper & ρ τύπτουσιρ. Siqui dem generaliter tertiæ personæ desinētis in ι aut in ε, addūt ρ, Attico more, siue uocalis sequatur, siue consonans. Contra Iones absq; ρ proferunt. Argumēto sunt illa, ἡτίμησ' ἀρνητῆρα, id est, contumelia affecit sacerdotem, & ἔσθ' ὅτε, id est, nonnunq̃. Hæc autē cōmunia sunt, & cum futuro secundo, nisi quod illic non eliditur ι secundæ personæ singularium, sed tertiæ dualium siue eliditur, siue transponitur. Nam dicimus τυπῆς uerberabis, τυπῆτορ uerberabitis duo, τυποῦσι uerberabunt.

At præteriti imperfecti & secūdi indefiniti secūda quidē persona singularis fit à prima persona mutato ορ in ες, ἔτυπτορ uerberabam, ἔτυπῃες uerberabas. Tertia uero à secunda, ut dictum est.

Porrò dualium secunda, à secunda singularium, mutata ultima in ετορ. Rursus tertia à tertia addita syllaba τικρ.

Pluralium uero prima quidē à prima singularium, interposita syllaba με, ἔτυπτορ ἔτυπτομερ uerberabā uerberabamus.

Secunda

ERASMO ROT. INTERPRETE.

Secunda rursus à secunda dualium, ad eundem modum, ut in præsentī. Porro tertia in uoce non differt à prima singularium. Nam ἔλθοσαμ ueniebant, & ἐμάθοσαμ discebant, iuxta Chalcidicæ linguæ proprietatem formata sunt, ad formam ἔθοσαμ dabant.

COMMVNIA PRIMI INDEFINITI ET
PRAETERITI PERFECTI.

PRimi autem indefiniti, & præteriti perfecti commune est, quod secunda persona singularium fit à prima addito ε ἔτυφα uerberaui ἔτυφας uerberastī, τέτυφα uerberaui, τέτυφας uerberastī. Tertia uero abiecto σ, & uerso α in ε, ἔτυφε uerberauit τέτυφε uerberauit.

Cæterum dualium secunda fit à secunda singulariū, mutata ultima syllaba in ατομ, ἔτυφας uerberastī, ἐτύφατομ uerberastis duo, τέτυφας uerberauiστί, τετύφατομ uerberastis duo. Porro iam tertia nō conuenit, sed præteriti quidem perfecti tertia eandem habet uocem cum secunda. Indefiniti autem à sua secunda fit, mutata ultima in τημ, ἐτύφατομ uerberastis duo, ἔτυφάτημ uerberauerunt duo. Iā pluraliū prima fit utrisq; à prima singularium apposito μεμ ἔτυφα uerberaui, ἐτύφαμεμ uerberauiμυς τέτυφα uerberaui, τετύφαμω uerberauiμυς.

Secunda uero à secunda dualium, itidem, ut in præsentī. At tertia iā non conuenit, sed in præterito perfecto fit à tertia dualium, ultima uersa in σμ, τετύφατομ uerberarunt duo τετύφασμ uerberarunt plures. In indefinito rursus à prima singularium addito μ, ἔτυφα uerberaui, ἔτυφαμ uerberarunt.

Porro præteriti plusq; perfecti, secunda persona fit à prima uerso ν in σ, ἐτετύφασμ uerberaueram, ἐτετύφας uerberaueras.

Accætera omnia eodē modo quo in secūdo indefinito, nisi

quod hic nulla mutatur uocalis, & quod tertia persona pluralium fit à tertia singularium addita syllaba *σαμ*. ἐπετύφει, uerberauerat. ἐτετύφεισαμ, uerberauerant.

Liquet igitur quod praesentis & amborum futurorum, & praeteriti perfecti actiui, peculiare est praeter ceteris temporibus, quod secundae & tertiae personae dualium inter se conueniunt in uoce. Quapropter & dicitur: Quoties tertiae personae pluralium desinunt in *σι*, secunda ac tertia dualium conueniunt. Accidit autem quod tertiae personae pluralium, & in numero syllabarum, & in uoce conueniunt cum primis singularium, in praeterito perfecto, & secundo indefinito. Nam generale est actiuis praeteritis, quibus participium non desinit in *σ*, ultima acuta, tertiae personae pluralis numeri finalem habere, quae est genitiui participialis penultima syllaba. ὁ τύπων, uerberans. τοῦ τύποντος, uerberantis. ἔτυπον, uerberabant. ὁ τύψας, qui uerberauit. τοῦ τύψαντος, eius qui uerberauit. ἔτυψαμ, uerberauerunt.

DE MEDIORVM FORMATIONE.

CAeterum mediorum indicatiuorum, praeteritum perfectum & plusquamperfectum, respondent actiuis eiusdem nominis. Praesentis autem & futuri commune est, quod secunda persona singularium fit à prima, eliso *μ*, & uerso *ο*, in *ε*, & contracto *ε* & *αι*, in *η*. τύπωνμαι, uerberor. τύπη, uerberaris. Praeter ὄιομαι, puto. βούλομαι, uolo. ὄφομαι, uidebo. Nam horum secunda, fit eliso *α* & *ε*, quod erat ex conuersione, & contractis in *ει* diphthongum. ὄιαι, putas. βούλαι, uis. ὄφαι, uidebis. Tertia uero à secunda dissoluenda contracta, & interponendo *τ*. τύπηται, uerberaris. τύπεται, uerberatur. Dualium autem prima fit a prima singularium, ultima syllaba mutata

ERASMO ROT. INTERPRETE

mutata in μεθoρ . τυπόμεω , uerberor . τυπόμεθoρ , uerberamur
 duo . Porro secunda & tertia conueniunt , & a tertia fiunt ul-
 tima commutata in θoρ , τυπεται , uerberatur . τυπεθoρ , uer-
 beramini duo , aut uerberantur duo . Pluralium autē prima
 fit a prima dualium , cōmutatione ultimæ in θα . τυπόμεθoρ ,
 uerberamur duo . τυπόμεθα , uerberamur plures . Secunda
 item a secunda ultima mutata in θε . τυπεθoρ , uerberamini
 duo . τυπεθε , uerberamini plures . Tertia uero a tertia singu-
 larium ε , quod est in penultima , uerso in o , & assumpto ρ .
 τυπεται , uerberatur . τυπονται , uerberantur . Quanc̄ hęc
 cōmunia sunt & cum secundo futuro , nisi quod in eo secun-
 da persona singularium fit etiam ueliso . τυποῦμαι , uerbera-
 bor . τυπέω , uerberaberis . τυπή , uerberaberis . μαχοῦμαι , pu-
 gnabo . μαχέαι , μαχῆ , pugnabis . & tertia fit assumpto ι , in
 diphthongum . τυπέαι , uerberaberis . τυπέται , uerberabitur .
 Præterea tertia pluralium , fit uersa ε diphthongo in ου . τυ-
 ποῦνται , uerberabunt . Porro præteriti imperfecti , & secun-
 di indefiniti commune est , quod secunda persona singula-
 rium , fit a prima eliso μ & ρ . & uerso κ in ε , & ο & ε conflatis
 in diphthongum ου . ἐτυπόμεκρ , uerberabar . ἐτύπoe , uerbera-
 baris . ἐτύπou , uerberabaris . Tertia rursus a secunda dissolu-
 ta diphthongo ου in eo . & interposito τ . ἐτύπeo , uerberaba-
 ris . ἐτύπέτο , uerberabatur . Cæteræ uero formantur eodem
 modo , ut in præsentī , nisi quod secunda persona ac tertia
 dualium non conueniunt in uoce . Sed tertia fit a secunda
 singularium , commutatione ultimæ in θκρ . aut a sua ipsius
 secunda . ἐτύπέτο , uerberabatur . ἐτύπεθoρ , uerberabamini
 duo . ἐτυπéθκρ , uerberabantur duo . Primi autem indefiniti
 secunda persona singularis fit a prima , eliso μ & ρ , & uerso κ

○ ; in ε .

THEODORI SECVNDVS

in ε. & hoc rursum in ο mutato, & α & ο conflatis in ω: ἐτυλάμην, uerberaui. ἐτύλαο, uerberasti. ἐτύλω, uerberasti. Tertia uero à secunda resoluendo cōtracta, & interponendo τ. ἐτύλαο, uerberasti. ἐτύλατο, uerberauit. Cæteræ formantur eodem modo, ut in secundo indefinito, nisi quod illic ο. quod est in penultima, uertitur in ε. & rursum in ο. hic α ubiq; manet immutabile.

PASSIVORVM FORMATIONES.

PAssiuorū autem præsens quidem & ambo futura cum præsentī mediōrum congruunt. Præteritum autem imperfectum, cum præterito imperfecto. Indefinita uero cum præterito plusquamperfecto. Præteritum autē perfectum & plusquamperfectum, propriam sortita sunt decisionem. Nam præteriti perfecti secunda persona fit à prima, mutato finali μ. in σ, siue actu, siue potentia. Etenim quorum futurum fit per ψ. aut ξ. horum formatio fit per eandem duplicem. πέπλεγμαι, plexus sum. πέπλεξαι, plexus es. τέτυμμαι, uerberatus sum. τέτυψαι, uerberatus es. Tertia fit à secunda, uerso σ. in τ. quomodocunq; habeatur, siue actu, siue potentia. Ad sunt autem actu, & quæ ante uidebantur illi adesse in potentia, uidelicet in duplici consonante, uelut κ. aut π. τέτυψαι, uerberatus es. τέτυψαι, uerberatus est. πέπλεξαι, plexus es. πέπλεκται, plexus est. ἔσπασαι, feminatus es. ἔσπασται, feminatus est. Quin & σ. assumitur ubi ratio postulat, si primæ personæ ultima in eadem syllaba habet σμ. ἤκουσμαι, auditus sum. ἤκουσαι, auditus es. ἤκουσαι, auditus est.

Dualium autem prima persona à prima singularium itidem,

ERASMO ROT. INTERPRETE.

itidem, ut in præfenti. Item secunda ac tertia eadem uoce, à secunda mutata ultima in $\theta\sigma\rho$. nimirum in $\iota\eta\varsigma$ in quibus actus est σ . ἤκουσαι, auditus es. ἤκουσθε, auditi estis duo, aut sunt. In quibus autem σ est potentia non σ , sed aut ϕ ante θ ponendum est, si consonans fuerit ψ . ut τέτυψαι, uerberatus es. τέτυψθε, uerberati estis, aut sunt duo. aut χ . si consonans fuerit ξ . πέπλεξαι, plexus es. πέπλεχθε, plexi estis, aut sunt duo. Pluralium autem prima persona fit à prima dualium, ultima transfigurata in $\delta\alpha$. itidem, ut in præfenti. κτύμμεθον, uerberati sumus duo. κτύμμεθα, uerberati sumus plures. Secunda item à secunda, eliso μ & σ . uerso in ϵ . τέτυφθον, uerberati estis duo. τέτυφθε, uerberati estis plures. Tertia persona pluralium iuxta communem Græcorum linguam fieri non potest, ubi tertia singularium desinit in syllabam habentem duas consonantes. Cæterum Ionico more fit à tertia singularium uersa consonante tenui, in quibus fuerit in aspiratam, & interposito α . τέτυπῆαι, uerberatus est, κτύφαται, uerberati sunt. πέπλεκται, plexus est. πεπλέχεται, plexi sunt. Sed personæ præteriti plusquamperfecti fiant eodem modo, quo personæ præteriti perfecti, nisi quod hic est uocalis finalis σ , ubi illic est α . Tum tertiã dualium figurare oportet in $\delta\eta\rho$. à secunda. Siquidem in genere illic duntaxat secunda ac tertia persona in uoce cōsentiunt, ubi tertia pluralium desinit in ι . aut in α .

FORMATIONES QUINTAE IN $\mu\iota$.

Proprium autē quintæ est, quod in indicatiuis actiuis, secunda persona præfentis fit à prima, sublato ι . & μ . uerso in σ . τίθημι, pono. τίθης, ponis. Tertia rursus à secunda, addito

THEODORI SECVNDVS

addito *ι*, τίθης, ponis. τίθησι ponit. Dualiū uero secūda perso-
na ac tertia fit a secūda singulariū *σ* uerso in *τ*, & addito *ορ*,
& penultima mutata in penultimā uocalē uerbi, unde ipsū
formatū est, uerbū in *μι*, τιδέω pono, τίθημι pono, τίθης ponis,
τίθετορ ponitis uel ponūt duo, ἰσάω statuo, ἴσκημι statuo, ἴσκης
statuis, ἴσατορ statuītis aut statuūt duo. δίδω do, δίδωμι do, δίδω
das, δίδωτορ datis aut dant duo. Pluraliū uero persona
prima, fit a prima singularium ultima mutata in *μεν*, & pe-
nultima commutata, ut dictum est, τίθημι pono, πίθεμεν po-
nimus. Secunda rursus a secunda dualium eliso *ρ*, & *ο* uerso
in *ε*, τίθετορ ponitis duo, τίθετε ponitis plures. Tertia item a
tertia dualium, eiecto *ν*, & syllaba *τω* mutata in *σι*, ac inter-
posito *α*, τίθετορ ponitis duo, τίθέασι ponunt plures. δίδωτορ
dant duo, διδόασι dant plures. Cæterum ἰσᾶσι statuunt, &
ἰᾶσι mittūt, & similia per contractionē pronunciant. Porro
personæ præteriti imperfecti, & secundi indefiniti eodē mo-
do formantur, quemadmodum in præteritis imperfectis,
& indefinitis, uerborum in *ω* desinentium, ἐτίθημ ponebam,
ἐτίθης ponebas, ἔθημ posui, ἔθης posuisti, nisi quod hic penul-
tima singulariū longa, corripitur in dualibus & pluralibus,
ut dictum est. Verum eadē uerba in *μι*, ut in genere loquar,
formantur & iuxta conduplicationem, ut ex consonante ini-
tiali & *ι*, nisi uocis incommoditas obstiterit, δῶ do, δίδωμι
do, θῶ pono, τίθημι pono, σῶ statuo, tamen facit ἴσκημι, ob uo-
cis absurditatem.

MEDII AC PASSIVI FORMATIONES.

IN medijs autem & passiujs indicatiuis, secunda persona
præsentis & præteriti perfecti fit a prima, mutato *μαι* in
σαι, τίθεμαι ponor. τίθεσαι poneris, τέθεμαι positus sum, τέθεσαι
positus

positus es. Porro præteriti imperfecti, & secundi indefiniti secunda persona fit, mutata ultima in σ , ἐτιθέμην, ponebā. ἐτίθεσο, posuisti. Cætera uero omnia communia habet cum tertia. Licet autē & in η proferre secundam personam præsentis in ijs, quæ ueniunt à uerbis habentibus ϵ uel α , τίθεμαι, ponor, τίθη, poneris. ἵσταμαι, statuor. ἵστη, statueris.

INFLECTIO ACTIVORVM

PER MODOS.

CAeterum modalis inflexionis caput est modus indicatiuus, ab hoc modo enim omnes cæteri formantur, hoc pacto, Indicatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\omega}$, uerbero. Præteritum imperfectum $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\acute{\theta}\omicron\mu$, uerberabam. Imperatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\eta}$, uerbera. Optatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\theta}\omicron\iota\mu\iota$, utinam uerberarem. Subiunctiuum $\acute{\epsilon}\grave{\alpha}\mu\ \acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\omega}$, si uerberem. Infinitiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\theta}\epsilon\mu$, uerberare. Futurum primum indicatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\omega}$, uerberabo. Optatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\theta}\omicron\iota\mu\iota$, utinam uerberaturus essem. Infinitiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\theta}\epsilon\mu$, uerberaturum esse. Indefinitum primum indicatiuum $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\acute{\alpha}$, uerberaui. Imperatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\theta}\omicron\mu$, uerberato. Optatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\alpha}\iota\mu\iota$, utinam uerberassem. Subiunctiuum $\acute{\epsilon}\grave{\alpha}\mu\ \acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\omega}$, si uerberauero. Infinitum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\acute{\alpha}$, uerberasse. Præteritum perfectum indicatiuum $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, uerberaui. Præteritum plusquamperfectum $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\mu$, uerberaueram. Imperatiuum $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon$, uerberato. Optatiuum $\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\iota\mu\iota$, utinam uerberassem. Subiunctiuum $\acute{\epsilon}\grave{\alpha}\mu\ \tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$, si uerberauerim. Infinitiuum $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\epsilon}\nu\alpha$, uerberasse. Indefinitum secundum indicatiuum $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omicron\mu$, uerberaui. Imperatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\epsilon$, uerbera. Optatiuum $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\mu\iota$, utinam uerberassem. Subiunctiuum $\acute{\epsilon}\grave{\alpha}\mu\ \acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\omega$, si uerberarem. Infinitiuum $\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}\mu$, uerberasse. Futurum secundum indicatiuum $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$, uerberabo. Optatiuum $\tau\upsilon\pi\omicron\iota\mu\iota$, utinam uerberaturus essem. Infinitiuum $\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}\mu$, uerberaturum esse.

P Media

MEDIA.

PRæsens indicatiuum $\tauύπσομαι$, uerberor. Præteritum imperfectum $\epsilon\tauυπσομην$, uerberabar. Imperatiuum $\tauύπσον$, uerberare. Optatiuum $\tauυπσοίμην$, utinam uerberarer. Subiunctiuum $\epsilon\grave{\alpha}\rho \tauύπσωμαι$, si uerberer. Infinitiuum $\tauύπσειν$, uerberari. Futurum primum indicatiuum $\tauύσομαι$, uerberabo. Optatiuum $\tauυσοίμην$, utinam uerberaturus essem. Infinitiuum $\tauύσειν$, uerberaturum esse. Indefinitum primum Indicatiuum $\epsilon\tauυψάμην$, uerberaui. Imperatiuum $\tauύψαι$, uerberato. Optatiuum $\tauυψαίμην$, utinam uerberassem. Subiunctiuum $\epsilon\grave{\alpha}\rho \tauύψωμαι$, si uerberaro. Infinitiuum $\tauύψειν$, uerberasse. Præteritum perfectum Indicatiuum $\tauέτυπα$, uerberaui. Plusquamperfectum $\epsilon\tauετύπεμ$, uerberaueram. Imperatiuum $\tauέτυπε$, uerberato. Optatiuum $\tauετύποιμι$, utinam uerberassem. Subiunctiuum $\epsilon\grave{\alpha}\rho \tauετύπω$, si uerberarim. Infinitiuum $\tauετυπέναι$, uerberasse. Indefinitum secundum Indicatiuum $\epsilon\tauυποσάμην$, uerberatus sum. Imperatiuum $\tauυποῦ$, uerberare. Optatiuum $\tauυποίμην$, utinam uerberatus essem. Subiunctiuum $\epsilon\grave{\alpha}\rho \tauύπωμαι$, si uerberatus fuerim. Infinitiuum $\tauυπέειν$, uerberatum fuisse. Futurum secundum Indicatiuum $\tauυποῦμαι$, uerberabo. Optatiuum $\tauυποίμην$, utinam uerberaturus sim. Infinitiuum $\tauυπέειν$, uerberaturum esse.

PASSIVA.

PRæsens indicatiuum $\tauύπσομαι$, uerberor. & reliqua sicuti dictum est. Præteritum perfectum indicatiuum $\tauέτυμμαι$, uerberatus sum. Plusquamperfectum $\epsilon\tauετύμμην$, uerberatus fueram. Imperatiuum $\tauέτυφο$, uerberatus esto. Infinitiuum $\tauύφθαι$, uerberatum fuisse. Indefinitum primum indicatiuum $\epsilon\tauύφθην$, uerberatus sum. Imperatiuum $\tauύφθητι$, uerberatus esto. Optatiuum $\tauυφθείην$,

ERASMO ROT. INTERPRETE.

τυφτείημ, utinā uerberatus sim. Subiunctiuū ἐὰν τυφθῶ, si uerberatus fuerim. Infinitiuū τυφθῆναι, uerberatū esse. Indefinitum secundum indicatiuū ἐτύπημ, uerberatus sum. Imperatiuum τύπηθι, uerberatus esto. Optatiuū τυπήημ, utinā uerberatus sim. Subiunctiuum ἐὰν τυπῶ, si uerberatus fuerim. Infinitiuū τυπήναι, uerberatū esse. Futurū primū indicatiuū τυφθήσομαι, uerberabor. Optatiuū τυφθησοίμην, utinā uerberandus sim. Infinitiuū τυφθήσεσθαι, uerberandū esse. Futurū secundum indicatiuum τυπήσομαι, uerberabor. Optatiuum τυπησοίμην, utinam uerberatus sim. Infinitiuū τυπήσεσθαι, uerberandum esse. Mox futurū indicatiuū τετύφομαι, mox uerberabor. Optatiuū τετυφοίμην, utinā mox uerberarer. Infinitiuum τετύφεσθαι, mox uerberandum esse.

VERBA IN μι, ACTIVA.

PRæsens indicatiuū τίθημι, pono. Præteritū imperfectū ἐτίθημ, ponebam. Imperatiuū τίθει, pone. Optatiuum τιθείημ, utinam ponerem. Subiunctiuū ἐὰν τιθῶ, si ponam. Infinitum τιθέναι, ponere. Indefinitū primum Indicatiuū ἔθηκα, posui. & reliqua quemadmodum in ἔτυφα.

Indefinitū secundum indicatiuū ἔθημ, posui. Imperatiuū δέτι, pone. & δέε, pone. Optatiuū δείημ, utinam posuissem. Subiunctiuū ἐὰν θῶ, si posuerim. Infinitū θέναι, posuisse.

MEDIA ET PASSIVA.

PRæsens indicatiuum τίθεμαι, ponor. Præteritum imperfectum ἐτιθέμην, ponebar. Imperatiuum τίθεσο & τίθου, ponere. Optatiuum τιθείμην, utinam ponerer. Subiunctiuū ἐὰν τιθῶμαι, si ponar. Infinitum τιθέσθαι, poni.

Indefinitum secundum indicatiuum ἐθέμην, positus sum. Imperatiuum δέσο & θού, positus esto. Optatiuum δείμην,

P 2 utinam

THEODORI SECVNDVS

utinam positus sim. Subiunctiuum ἐὰν δῶμαι, si positus fue-
rim. Infinitum δέδαι, positum esse. Præteritum perfectum
indicatiuū τέθειμαι, positus sum. Plusquæperfectum ἐπεδήμην,
positus fueram. Imperatiuum τέθεσο, positus esto. Opta-
tiuum πεδείμην, utinam positus sim. Subiunctiuum ἐὰν πεδῶ/
μαι, si positus sim. Infinitum πεδέδαι, positum fuisse.

Indefinitum primum indicatiuum ἐτέθη, positus sum.
Imperatiuum τέθητι, positus esto. Optatiuum πεδείην, utinā
positus sim. Subiunctiuum ἐὰν πεδῶ, si positus fuerim. Infi-
nitum πεδέιναι, positum fuisse.

Futurum primum Indicatiuum πεθήσομαι, ponar. Opta-
tiuum πεθήσοίμην, utinam ponendus sim. Infinitū πεθήσεσθαι,
ponendum esse. Mox futurum Indicatiuum πεθήσομαι, mox
ponar, & reliqua, ut in πετύφομαι, mox uerberabor.

QVAE MODIS OMNI-

BVS COMMVNIA.

Commune est modis omnibus, quod augmentū ori-
ginis abijciunt, excepto præterito perfecto. ἔτυπτον,
uerberabam. τύπτε, uerbera. ἔτυψα, uerberaui. τύψον, uerbe-
rato. τύψαμι, utinam uerberassem. ἐὰν τύψω, si uerberaro.
τύψα, uerberasse. At τέτυφα, facit τέτυφε, uerberato. πετύφοιμι,
utinam uerberassem. ἐὰν τετύφω, si uerberauerim. τετυφέναι,
uerberasse. eodem augmento manente in omnibus. Præte-
ritum autem imperfectum coniungitur præsentī: plusquam
perfectum, præterito perfecto. Vnde formationes quæ ab
alterutris horum fiunt, etiam cum alteris habent signifi-
cationem. Illud autem liquet, quod futurum nec in Impera-
tīuo formatur, neq; in Subiunctīuo. Cæterum huius nota,
est in his, quæ formantur a primis indefinitis.

Formationes

ERASMO ROT. INTERPRETE
 FORMATIONES IMPERATIVO/
 RVM · ACTIVORVM ·

Verborum actiuorum in ω. Imperatiuum fit à tertia persona proprij thematis ἔτυπτε, uerberabat. τύπτε, uerbera. τέτυφε, uerberauit. τέτυφε, uerberato. Tametsi primum Indefinitum fit, ultima etiam in ομ. mutata, ἔτυψε, uerberauit. τύφομ, uerberato.

OPTATIVORVM.

Optatiua uero à participiali genitiuo, ultima uersa in μι, & eliso ρ, litera inflexiua, & assumpto ι, in diphthongum: aut etiam uersa ου, diphthongo in οι. in quibus ea fuerit in penultima. τύποντος, uerberantis. τύποιμι, utinam uerberem. τύφαντος, eius qui uerberauit. τύφαίμι, utinam uerberassem. πετυφότος, eius qui uerberauit. πετύφοιμι, utinam uerberassem. τυπόντος, eius qui uerberauit. τύποιμι, utinam uerberassem. τυπούντος, uerberaturi. τιποῖμι, utinam uerberaturus essem. Cæterum optatiua uerborum contractorum more etiam Aeolico proferunt in μι. ut dictum est prius. ἀξιόμι, utinam digner. ἀξιοίην, utinam digner. Nam ἀξιώην, digner, & βιώην, uiuam, Doricū est, οι. diphthongo, uersa in ω. quin & illud Aeolicum est. τύψαιε, utinam uerberasses. τύψαιε, uerberasset. τύψαμ, uerberassent.

SUBIUNCTIUIORVM.

Subiunctiua uero à prima persona suæ originis, ultima uersa in ω. ἔτυπτομ, uerberabam. ἔὰμ τύπω, si uerberem. ἔτυψα, uerberaui. ἔὰμ τύψω, si uerberaro. τέτυφα, uerberaui. ἔὰμ πετύφω, si uerberarim.

INFINITORVM.

Infinita uero præsentis & futuri temporis primi, à tertia

P 3 persona

THEODORI SECVNDVS

persona originis addito μ , $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\alpha$, uerberat. $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\alpha\rho$, uerbera-
re. $\tau\acute{\upsilon}\psi\alpha$, uerberabit. $\tau\acute{\upsilon}\psi\alpha\rho$, uerberaturum esse. Item infinita
præteriti perfecti, ab eadem fiunt persona, addita syllaba
 $\nu\alpha\iota$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon$, uerberauit. $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\acute{\epsilon}\nu\alpha$, uerberasse. Indefinitum au-
tem primum, à primo fit, addito ι , $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha$, uerberauí. $\tau\acute{\upsilon}\psi\alpha$,
uerberasse. Secundi rursus indefiniti infinitum ab eodem
mutata ultima in $\alpha\rho$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha\rho$, uerberauí. $\tau\upsilon\psi\alpha\rho$ uerberasse. Ea-
dem sanè est forma & secundi futuri, uersa ultima in $\alpha\rho$, $\tau\upsilon\psi\alpha\rho$,
 $\tau\upsilon\psi\alpha\rho$, uerberabo. $\tau\upsilon\psi\alpha\rho$, uerberaturum esse.

MEDIORVM IMPERATIVA.

MEdia autem imperatiua præteriti quidem imperfecti
& secundi indefiniti, fiunt a secunda persona origi-
nis, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\upsilon$, uerberabaris. $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\upsilon$, uerberare. $\acute{\epsilon}\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\upsilon$, uerbera-
tus es. $\tau\upsilon\psi\alpha\rho$, uerberare. Cæterum primi indefiniti fiunt a pri-
mo, elisa syllaba $\mu\eta\rho$, & addito ι , $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\acute{\alpha}\mu\eta\rho$, uerberauí. $\tau\acute{\upsilon}\psi\alpha$,
uerberato. Aut si quo alio modo hinc fieri possit accommo-
datius. Cæterum imperatiua præteriti perfecti temporis eo-
dem modo formantur, quo in actiuis.

OPTATIVORVM.

POrro optatiua fiunt a prima persona originis, uersa ul-
tima in $\mu\eta\rho$, & ι in diphthongum assumpta ante $\mu\eta\rho$, $\tau\acute{\upsilon}\psi\alpha\rho$,
 $\tau\omicron\mu\alpha$, uerberor. $\tau\upsilon\psi\alpha\rho\iota\mu\eta\rho$, utinam uerberarer. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\acute{\alpha}\mu\eta\rho$, uer-
berauí. $\tau\upsilon\psi\acute{\alpha}\mu\eta\rho$, utinam uerberassem. Excepto præterito per-
fecto. Nam hoc itidem formatur, ut in actiuo.

SVBIVNCTIVORVM.

SVbiunctiua uero fiunt a prima persona in $\mu\alpha\iota$, sed pe-
nultima originalium, in qua est μ consonans inflexiua
habente ω , $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$, uerberor. $\acute{\epsilon}\alpha\rho$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$, si uerberor. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\acute{\alpha}\mu\eta\rho$,
 $\mu\eta\rho$, uerberauí.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

μηρ, uerberauī. εἰ μὲν τύψωμαι, si uerberarim.

INFINITORVM.

In finita uero fiūt a tertia persona originis, ultima muta
Ita in δαι, τύπεται, uerberatur. τύπτεσθαι, uerberari. ἐτύψα-
το, uerberauit. τύψασθαι, uerberasse. Excepto præterito perfe-
cto, quod congruit cum actiuo.

PASSIVORVM IMPERATIVORVM.

Passiuua imperatiua præsentis temporis itidem fiunt, ut
in medijs. Cæterum amborum indefinitorum, fiunt a
tertia persona, assumpto δι, ἐτύπη, uerberatus est. τύπηθι, uer-
berare. Quanc̄ in quibus præcedit eadem aspirata, non θ,
sed τ assumitur. ἐτύφημ, uerberatus sum. τύφηθι, uerbera-
tus esto, ob uocis incommoditatem. Præteriti autem perfe-
cti a secunda persona plusc̄ perfecti, ἐτέτυφο, uerberatus
fueras. τέτυφο, uerberatus esto.

OPTATIVORVM.

Optatiua præsentis temporis a futuri similiter fiunt, ut
in medijs: uerum non item in præterito perfecto, si cō-
sonans fuerit ante μι, quæ si non fuerit, nec ulla uetet diph-
thongus, tamen ι assumpto in diphthongum cum penulti-
mæ syllabæ uocali, fit optatiuum. πεποιήμην, utinam factus
essem. μεμνήμην, utinam memor essem. Indefinitum autem
fit a genitiuo participij, ultima uersa in κν, & eliso μ consonā-
te inflexiua, & ι assumpto in diphthongum. τυφθέντος, uer-
berati. τυφθείην, utinam uerberatus essem.

SUBIUNCTIUIORVM.

AT subiunctiua præsentis temporis eodem modo fiūt
ut in medijs. Cæterum utriusq; indefiniti, fiūt a tertia
persona originis, uersa uocali finali in ω, ἐτύφη, uerberat⁹ est.

εἰ μὲν τυφῶ

THEODORI SECVNDVS

ἐὰν τυφθῶ, si uerberatus fuero. ἐτύπη, uerberatus est. ἐὰν τυπῶ, si uerberatus sim. Præteriti uero perfecti subiunctiuum, si habeat μ, ut modo dictum est, nec diphthongus prohibeat, fieri possit & uocali penultimate uersa in ω. πεποίημαι, factus sum. πεποίημαι, si factus sim. μέμνημαι, memini. μεμνήμαι, si memor fuerim.

INFINITORVM.

INfinita uero præsentis & futuri temporis, itidem fiūt, ut in medijs. Quin & præteriti perfecti. Consimilis est formatio qualis in medijs, nisi quod hic σ nō assumitur. Nam à τέτυπται, uerberatus est, uenit τετύφθαι, uerberatum fuisse, uidelicet priore tenui in aspiratam uersa. Nam illud generale est, quod tenuis tenuem præcedat, aspirata aspiratam. Indefinitorum autem fiunt a prima persona originis, addito finali αι, ἐτύφθηναι, uerberatus sum. τυφθῆναι, uerberatū esse.

VERBORVM IN μι FORMATIONES.

Porro uerborū in μι actiua quidē imperatiua, fiūt à participiali genitiuo eliso μ, consonante inflexiua: & muta ultima in θι, τιθέμτος, ponentis. τίθει, pone. ἰσάντος, statuētis. ἰσαδι, statue. δίδόντος, dantis. δίδοδι, da. Aut à secunda indicatiuorum, uocali ultima uersa in penultimam originis, θέω, pono. ἔθηκε, posuisti. δέε, pone. δόω, do. ἔδωε, dedisti. δός, da.

SVBIVNCTIYORVM.

SVbiunctiua fiunt itidem, ut in passiuīs indefinitis uerborum in ω desinentium, ἐτίθη, ponebat. ἐὰν τιθῶ, si ponam. Caterum δῶσιμ, det, in tertia persona, & δώησι det, poetica sunt ad exemplar tertiæ personæ singularium. Huiusmodi sunt & δείω, ponam. σίω, statuam. δώω, dem. Nam cū
omnia

ERASMO ROT. INTERPRETE.

omnia unice sint syllabæ, & circumflectantur. δῶ, ponam. δῶ, dem. ἔω, statuam. poetæ duarum faciunt syllabarum, & penultimā acuunt, apte interponētes huiusmodi syllabas. Singulis em̄ ppriā addunt uocalem originalem productā.

OPTATIVORVM.

Optatiua item eodem modo fiunt, quo passiuorū in ῶ. optatiua.

INFINITORVM.

Infinita quoq; præsentis temporis à participij genitiuo formant̄ eliso μ, inflexiuo, & ultima transfigurata in α. τιδέντος, ponentis. τιδέναι, ponere. δίδόντος, dantis. διδόναι, dare. Cæterū δίδοῦναι, iuxta poeticam licentiam dictum est.

Media uero & passiuia similiter habent, ut in uerbis in ω, desinentibus.

FORMATIO PERSONARVM IN
CAETERIS MODIS.

Formæ igitur figurandi personarum inflexionem iuxta singulos modos huiusmodi sunt.

IMPERATIVORVM.

Imperatiuorum actiuorum, tertia persona fit à propria secunda, addito τω. τύπε, uerbera. τυπέτω, uerberet. exceptis ijs, quæ desinunt in δι. Siquidem ea non additione, sed mutatione ultimæ ad eundem formant̄ modum. τίθετι, pone. τιδέτω, ponat. τύφθητι, uerberatus esto. τυφθήτω, uerberatus sit. At primi indefiniti tertia persona fit & hoc modo, ut id quod additur in ultima ο, ubiq; uertatur in α. τύφομ, uerberato tu. τυψάτω, uerberato ille.

Dualium uero secunda persona fit à secunda singulariū,

Qassumpta

THEODORI SECVNDVS

assumpta syllaba $\tau\omicron\mu$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$, uerbera. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\tau\omicron\mu$, uerberate duo. Tertia rursus à tertia, assumpto μ . $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$, uerbera. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\tau\omega$, uerberet. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\tau\omega\mu$, uerberent duo.

Pluralium uero secunda fit à secunda singularium, assumpto $\tau\epsilon$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$, uerbera. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\tau\epsilon$, uerberate. $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\mu$, uerberato. $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\tau\epsilon$, uerberatote, mutato $\omicron\mu$, in α , sicut dictum est. Rursus tertia fit à tertia, addita syllaba $\sigma\alpha\mu$. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\tau\omega$, uerberato. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\mu$, uerberanto. Cæterum $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\omicron}\nu\tau\omega\mu$, pro $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\mu$, uerberanto. per Syncopen factum esse uidetur, & conuersionem penultimæ in longam. Quod tertiæ personæ pluralium cum ultima syllaba, habent τ . penultimã utrunq; productam habent. Excipiatur autem Ionicum $\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\tau\alpha$, uerberati sunt. Similiter & $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omicron\mu$, pro $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omicron\omega\sigma\alpha\mu$, uerberantur illi, formabitur.

MEDIORVM AC PAS-
SIVORVM.

Mediorum autem ac passiuorum, tertia persona singularium fit elisa è diphthongo, posteriore uocali, & o uerso in ϵ , si fuerit, & assumpto $\delta\omega$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$, uerberare. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega$, uerberetur. Exceptis indefinitis in $\delta\iota$. Hæc enim semper congruunt cum actiuis in $\delta\iota$.

Dualium secunda persona fit à tertia singularium, ultima mutata in $\delta\omicron\mu$. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega$, uerberetur. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\delta\omicron\mu$, uerberemini duo. Tertia uero à tertia, addito μ . $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega$, uerberetur. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega\mu$, uerberentur duo.

Pluralium autē prima fit à secunda dualium, ultima mutata in $\delta\epsilon$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\delta\omicron\mu$, uerberamini duo. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\epsilon\delta\epsilon$, uerberamini plures. Item tertia à tertia, interposito $\sigma\alpha\mu$. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega$, uerberetur. $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega\sigma\alpha\mu$, uerberentur. τὸ $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega\mu$, pro $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\delta\omega\sigma\alpha\mu$,
sic dictum

ERASMO ROT. INTERPRETE.

sic dictum est, ut indicauimus modo de τυπτότων, pro τυπτέδωσαμ.

OPTATIVORVM IN μι.

Optatiuorum desinentium in μι, secunda persona singularium fit à prima, eliso ι, & μ uerso in σ. τύπτοιμι, utinam uerberarem. τύπτοις, utinam uerberares. Rursum tertia à secunda, abiecta σ. τύπτοις, utinam uerberares. τύπτοι, utinam uerberaret. Dualium uero secunda fit à secunda singularium, mutato σ, in τ, & assumpto ομ. τύπτοις, utinam uerberares. τύπτοιτομ, utinam uerberetis duo. Item tertia à sua secunda, ultima syllaba mutata in τημ. τύπτοιτομ, utinam uerberetis duo. τυπτοίτημ, utinam uerberent duo. Pluralium prima fit à prima singulariū, ultima mutata in μεμ. τύπτοιμι, utinam uerberarem. τύπτοιμεμ, utinam uerberaremus. secunda fit à secunda dualium, ultima uersa in τε. τύπτοιτομ, utinam uerberetis duo. τύπτοιτε, utinam uerberetis plures. Tertia fit à sua prima, abiecta μ, inflexiua consonante. τύπτοιμεμ, utinam uerberaremus. τύπτοίημ, utinam uerberarent.

OPTATIVORVM IN ημ.

Desinentium autem in ημ secunda persona singularium fit à prima, finali μ, uerso in σ. τυφθείημ, utinam uerberatus essem. τυφθείης, utinam uerberatus esses. Cætera uero omnia itidem, ut in optatiuis in μι, desinentibus, nisi quod tertiæ personæ pluralium, etiam in σαμ formant. τυφθείησαμ, utinam uerberati sint. In ημ, uero fiunt, cum abiiciunt η. quod est in penultima, τυφθείημ, utinam uerberati sint.

OPTATIVORVM IN μημ.

IN μημ autē desinentium secunda persona singulariū fit à
Q 2 prima

THEODORI SECVNDVS

prima.ultima syllaba mutata in o, τυπτοίμκρ, utinam uerberarer. τυπτοίο, utinam uerberareris. Tertia uero à secunda interposito τ, τυπτοίο, utinam uerberareris. τυπτοίτο, utinam uerberetur. Dualium prima fit à prima singularium, ultima mutata in μεθρ, τυπτοίμκρ, utinam uerberarer. τυπτοίμεθρ, utinam uerberaremur duo. Item secunda à secunda ultima mutata in δορ, τυπτοίο, utinam uerbereris. τυπτοίδορ, utinam uerberaremini duo. Tertia fit à propria secunda, mutata ultima in δκρ, τυπτοίδορ, uerberaremini duo. τυπτοίδκρ, uerberarentur duo. Pluralium autem prima persona, fit à prima dualium, ultima mutata in θα, τυπτοίμεθρ, utinam uerberaremur duo. τυπτοίμεθα, utinam uerberaremur plures. Secunda item à secunda, ultima mutata in δε, τυπτοίδορ, utinam uerberaremini duo. τυπτοίδε, utinam uerberaremini plures. Tertia uero à tertia singularium interposito μ, τυπτοίτο, utinam uerberaretur. τυπτοίντο, utinam uerberarentur.

SVBIVNCTIVORVM.

SVbiunctiuorum omnes personæ similiter formantur, Sicut in præsentî indicatiuorum, nisi quod ubi illa in inflexione habent ε, hic habetur κ, τυπτες, uerberas. εὰρ τυπτης, si uerberes. τυπται, uerberatur. εὰρ τυπται, si uerberetur. Rursum ubi illic habetur ο, hic est ω, τυπτομα, uerberor. εὰρ τυπτωμαι, si uerberer. Exceptis uerbis quintæ coniugationis, habentibus ω in penultima. Nam in his idem ω semper seruatur. δίδωμι, do. εὰρ δίδω, si dem. δίδω, des. δίδω, det. Ad quintam autem coniugationem refertur & uerbum substantiuum, εἰμι, sum. Atq; in uniuersum, nullum uerbum erit, quod nõ ad aliquam dictarum formarum pertineat. Cæterum ex uerbis quintæ coniugationis, quæ in penultima habent υ, ut γινυμι, dū-

γυμι, duntaxat habere comperiuntur, præteritum imperfe-
ctum & indefinitum secundum, ἔφν, natum est. ἔδν, subjēt,
præteritum autem perfectum, & reliqua tempora, non ha-
bent quemadmodum cætera eiusdem coniugationis. At
neq; modum optatiuum, neq; subiunctiuum, nisi quis di-
cat, ζευγνύην, utinam copularem. & ζευγνύμην, utinam copula-
rer, diphthongo η̄ usus in penultima, quod genus sunt μεμνή-
μην, utinam meminissem. & πεποίημην, utinam factus essem.
Atq; ad hanc formam licebit & τεθήμην dicere, utinam posi-
tus essem.

DE CONTRACTIS VERBIS.

CAeterū uerba tertiæ cōiugationis in ω purū sic, ut ante
illud habeant α, aut ε, aut ο, in penultima, quod con-
tractionem patiātur dictum est prius. Id uero solum acci-
dit in præsentī & præterito perfectō. Horum igitur commu-
ne est, quod cum præcedit una quæuis harum α, ε, ο, & se-
quitur ω, semper fit contractio in ω, proprium autē est, quod
cū præcedit α, & sequitur ο, siue per se, siue in diphthongo, cō-
tractio semper fit in ω, ut βοάομεν, βοῶμεν, clamamus. βοᾶον,
βοῶ, clamare tu. βοάοιμι, βοῶμι, utinam clamarem. Cum uero
sequitur ε, aut κ, siue in diphthongo, siue sola, semper contra-
ctio fit in α, βοᾶε, βοᾶς, clamas. βοᾶε, βοᾶ, clama. βοᾶη, βοᾶ,
si clameris. Vnde sanè fit, ut nec subiunctiua hæc, nec alia
omnino cōtracta subiaceant ijs, quæ de uerbis incontractis
dicta sunt. Præterea cū præcedit ε, & sequit̄ ο siue per se, siue
in diphthongo ου, semper contractio fit in ου. ποιέομεν, ποιού-
μεν, fecimus. Cū uero sequitur ε, siue per se, siue in diphthon-
go, semper contractio fit in ει, ποιέε, ποιές, facis. ποιέετε, ποι-
εᾶτε, facitis plures. Cum uero sequitur κ, siue per se, siue in di-

Q 3 phthongo

THEODORI SECVNDVS

phthongo, contractio fit in η, εἰ μὲν ποιέης, ποιῆς, si facias. εἰ μὲν ποιέται, ποιῆται, si faciat. Cum uero sequitur ο, ut in diphthongo οι, contractio fit in οι, ποιέοιμι, ποιῶμι, utinam facerē. Tam etsi quæ duarum sunt syllabarū in his prima persona non contrahitur. πλέω, nauigo. νέω, nato. ῥέω, fluo. Sed πλεῖς, nauigas, & πλεῖ, nauigat, & reliqua consimiliter. Præterea cū præcedit ο, ac sequitur ο, siue per se, siue in diphthongo, præterquàm in οι, tum cōtractio fit in ου, χρυσόομεν, χρυσῶμεν, χρυσόου, χρυσού, inauramus, inaurare. Similiter & cum sequitur ε, χρυσόεται, χρυσῶται, inauratur. Cæterum ubi sequitur η, contractio fit in ω, aut in ου, εἰ μὲν χρυσόηται, εἰ μὲν χρυσῶται, aut χρυσῶται, si inauratur. Rursum cum sequitur ι uidelicet in diphthongo, tum contractio fit in οι, χρυσόαις, χρυσοῖς, inauras. χρυσόοις, χρυσοῖς, utinam inaurares. εἰ μὲν χρυσάης, χρυσοῖς, si inaures. Excepto in finito, χρυσόαιρ enim contrahitur in χρυσῶν, inaurare. Horum autem omnium commune est, quod optatiua proferuntur etiam more Aeolico, ultima uersa in ηρ, ποιῶμι, utinam facerem. ποιήηρ, utinam facerem. βοῶμι, βοῶηρ, utinam clamarem. Atque ita transeunt omnino in inflexionē optatiuorum desinentium in ηρ.

DE VERBIS VARIE DECLINATIS.

Quemadmodū nomina alia sunt heteroclitā, hoc est, uarie declinata, alia prorsus indeclinabilia, uel propter contractionē, uel alia de causa, sic & uerba dici possunt heteroclitā. πέττω, coquo. πέψω, coquam. τίκτω, pario, τέξω, pariam. πίπτω, cado. πεσοῦμαι, cadant. ἄλίσκω, capio. ἄλώσω, capiā. ἔρχομαι, uenio. ἐλεύσομαι, ueniam. Sunt autem huius generis complura, atque in his usum obseruare conueniet, ut tamen in genere dicamus, uerba deriuatiua, quæ desinunt in duas consonantes

ERASMO ROT. INTERPRETE.

consonantes diuersas, nullam habent propriam inflexionem: uerum formantur hæc per τ, aut per huic cognatum σ, exceptis uerbis quartæ coniugationis, ῥέπω, iacio. ῥίπτω, iacio. τέκω, τίκτω, pario. ἔχω, ἵχω, habeo. ἔπω, ἔσσω, dico. πέτω, πίπτω, cado. ἔσακα, steti. σάσκω, sto. βέβοκα, paui. βόσχω, pascō. τετέλεκα, perfeci. τετέλεσκω, perficio. Volunt autem consonantem assumere à formatione, consonantem inquam secundæ aut tertię personæ præteriti perfecti passiuī. Quare in uerbis quartæ cōiugationis à μένω, maneo, formatum est μίμνω, maneo. Propterea quod σ non quadret in ea iunctura, ac ne ρ quidem congruat, sed suo more uerti soleat in μ. Nihil autem retulerit, si quis uelit μ non esse ex mutatione ρ, sed assumi à prima persona, μέμεμα, mansi. μίμνω, maneo. Porro hæc uocentur redundantia.

INDECLINABILIA.

INdeclinabilia sunt autem quæ cōtrahuntur omnia ποιῶ, facio. βοῶ, clamo, quatenus contractionem passa.

DESYDERATIUA.

IAm indeclinabilia sunt etiam desyderatiua omnia, licet incontracta, μαθητιῶ, cupio discere. τομιῶ, secturio. βασιλειῶ, regnaturio. πολεμησιῶ, bellaturio. ὄψείω, uidere cupio. Arbitror autē apte adiungi his, uerba quæcunq; speciē habēt tertię personæ, cum nullius sint personæ. Vnde & impersonalia dicuntur, ut δεῖ, oportet. χρεῖ, oportet. & δοκεῖ, uidetur. & συμβαίνει, contingit. & μέλει, curæ est. & ἔξει, licet. In summa, quæ nullam certam indicant personam. Verū in his haud multa sunt, quæ actiuī uerbi uoce proferunt, plurima uero quæ passiuī, nimirū omnia personalia passiuorū.
Etenim

THEODORI SECVNDVS

Etenim tertia persona singularium in singulis temporibus, quoties transsumitur ad significandam primam personam, neq; primam neq; secundam habet personam. Id in his liquabit, ut λέγεται, dicitur. εῖρηται, dictum est. γέγραπται, scriptum est. εἰρήθω, dictum esto. πεποίηθω, factum esto.

DE PARTICIPIIS.

PORRò participia formantur à singulis temporibus præterq; à præterito imperfecto & plusq;perfecto, cum hæc duo adiunctitia sint, alterum præsentis, alterum præterito perfecto. Ita communia habent ab hisdem participia. Commune autem est his, quod in omnibus præteritis abiicitur augmentum, præterquam in præterito perfecto.

ACTIVA PRÆSENTIS ET FUTURI.

FIt autem in uerbis actiuis in ω, desinentibus à prima persona singularium temporis præsentis, & utriusq; futuri participiū, assumpto μ. τύπῳ, uerbero, τύπῳμ, uerberans. τύψω, uerberabo. ὁ τύψωμ, uerberaturus. τυπῶ, uerberabo. ὁ τυπῶμ, uerberaturus. Fœmininū rursus à recto masculinū ω finali uerso in ου. & μ, in σ. & assumpto α, finali. ὁ τύπῳμ, hic uerberans. ἡ τύπῳουσα, hæc uerberans. ὁ τύψωμ, hic uerberaturus. ἡ τύψουσα, hæc uerberatura. ὁ τυπῶμ, uerberaturus. ἡ τυποῦσα, uerberatura. Neutrū autem fit à genitiuo, abiecta ultima syllaba. τῷ τύπῳντος, uerberantis. τὸ τύπῳμ, hoc uerberans. τῷ τύψοντος, uerberaturi. τὸ τύψωμ, hoc uerberaturum. τῷ τυποῦντος, uerberaturi. τὸ τυποῦμ, hoc uerberaturum. His affinia sunt & secundi indefiniti participia. Nam masculinū fit ο, qd' est in ultima, uerso in ω. ἔτυπον, uerberaui. ὁ τυπῶμ, qui uerberauit. Fœmininum autem & neutrum, ut dictum est. A primo uero indefinito masculinum participium fit assumpto

ERASMO ROT. INTERPRETE.

assumpto σ, ἔτυφα, uerberaui. ὁ τύφας, qui uerberauit. Porro
 fœmininum ac neutrum, ut dictum est, nisi quod hic penul-
 tima producitur, nulla uocali aliunde assumpta, ὁ τύφας, qui
 uerberauit. ἢ τύφασα, quæ uerberauit. ὁ τύφας, quod uerbera-
 uit. A præterito uero perfecto, masculinum participium fit
 α finali. mutato ω & assumpto σ, τέτυφα, uerberaui, τετυφῶς,
 qui uerberauit. Fœmininum uero à genitiuo masculini, ab-
 iecta ultima syllaba, & assumpto α, & eliso ο, quod est in pe-
 nultima, sed assumpta diphthongo η, τῷ τετυφότης, eius qui
 uerberauit. ἢ τετυφήα, quæ uerberauit. Ab eodem fit neutrū
 elisa syllaba ρ, ῥο τετυφός, quod uerberauit. Cæterum γεγῶσα,
 quæ fuit, & βεβῶσα, quæ iuit, & ἐσῶσα, quæ stetit. Aliæq; id ge-
 nus poetica sunt. Siquidem poetæ facientes Syncopen, hoc
 est, elisis in medio literis, transfigurant fœmininum iuxta
 contractionem. Nam à γέγαα, fui, ut fit, γεγαῆα, quæ fui, ue-
 nit γεγῶς, qui fuit, unde γεγῶσα, quæ fuit. Atq; in cæteris ad
 cōsimilem modum. Quibus respondet & τεθνεῶσα, mortua.
 Tametsi uenit à τέθνεα, mortua sum, licet Syncopen non pa-
 tiatur.

MEDIA ET PASSIVA.

IN medijs autem & passiujs, his sanè ut in genere loquar.
 quæ μ habent literam coniugatoriam, participium mas-
 culinum fit ultima mutata in μένος, τύπτομαι, uerberor. ὁ τυ-
 πτόμερος, qui uerberatur. ἔτυφάμην, uerberabam. ὁ τυφάμενος,
 qui uerberauit. Cæterum ijs quæ non habent μ, sed desunt
 in ην, participium formatur, ultima mutata in εις, ἐτύπην, uer-
 beratus sum. ὁ τυπεῖς, uerberatus. Fœmininum & neutrum
 in his quæ habent μ, fit à masculino, ultima mutata in νη, &
 ρος, ὁ τυπτόμενος, qui uerberatur. ἢ τυπτομένη, quæ uerberatur.

R ῥο τυπτόμενος.

THEODORI SECVNDVS

τὸ τυπτόμενον, quod uerberatur. Vbi uero non est μ, itidem fiunt ut in actiuis, nisi quod manet eadem uocalis finalis, ut est ὁ τυφθεῖς, uerberatus. ἢ τυφθεῖσα, uerberata. τὸ τυφθῆμ, hoc uerberatū. Quantū à medio præterito perfecto, ἡσδὴν per omnia modis fiunt, quibus in uerbo actiuo. τέτυπα, uerberaui. ὁ πετυπῶς, qui uerberauit. τῷ πετυπότῳ, eius qui uerberauit. ἢ πετυπέα, ea quæ uerberauit. τὸ πετυπέδ, qd' uerberauit.

VERBORVM IN μι,

PARTICIPIA.

Verborum autem in in μι passiuia quidem & media, sicut dictum est, habent τίθεμαι, ponor. ὁ τιθέμενος, qui ponitur. ἐθέμημ, positus sum. ὁ θέμενος, qui positus est. ἐτέθημ, positus sum. ὁ πεθεῖς, positus. Cæterum actiua formanda sunt, sic ut prima indefinita uerborum desinentium in ω. At secunda indefinita, & præterita imperfecta omnia formantur in σ, ultima acuta, at non in eandem syllabam, sed iuxta rationem uocis. In singulis enim propria uocalis initialis resumitur. Ea porrò anceps est, aut breuis. Ac anceps cum est, uertitur in longam finalem. Cum est breuis, conflatur in diphthongum, assumpto ι aut υ. ἵστημ, statuebam. ὁ ἵσας, qui statuebat. ἐζεύγνυμ, coniugabat. ὁ ζεύγνυς, qui iugabat. ἐδίδωμ, dabam. ὁ δίδους, qui dabat. ἐτίθημ, ponebam. ὁ τιθείς, qui ponebat.

Fœmininum autem & neutrum eodem modo formantur, quo ea quæ ueniunt à passiuis in κμ. ὁ τιθείς, ponens. ἢ τιθεῖσα, hæc ponens. τῷ τιθέντῳ, ponentis. τὸ τιθῆμ, hoc ponens. ὁ ἵσας, statuens. ἢ ἵσασα, hæc statuens. τῷ ἱσάντῳ, statuentis. τὸ ἱσάμ, hoc statuens. ὁ δίδους, hic dans. ἢ δίδουσα, hæc dans. τῷ διδόντῳ, dantis. τὸ δίδῳμ, hoc dans. ὁ ζεύγνυς, hic

ERASMO ROT. INTERPRETE.

hic iugans. ἡ ζευγνύσα, hæc iugans. τῷ ζευγνώτοσ, iugantis.
τὸ ζευγνῦμ, hociugans.

IMPERSONALIA PARTICIPIA.

SVnt autem & impersonalium uerborum participia im-
personalia, atq; hæc sanè neutri generis. δέομ, oportens.
προσῆκομ, conueniens. δοκοῦμ, apparens. & δόξαμ, uisum.
συμβᾶμ, quod accidit. ἀκουθῆμ, auditum. γνωθῆμ, cognitum.
ἀποδεχθῆμ, demonstratum. aliáq; huiusmodi. Cæterum
quomodo formari debeant, non est obscurum, nimirum
eodem modo, quo neutra personalia. Participia uero uer-
borum personalium, omnia tertiæ personæ sunt, quemad-
modum & nomina.

DE ARTICVLIS.

ARticipuli diuisi sunt prius in præpositiuos & postposi-
tiuos. Nihil autē uetat quominus postpositiuū articu-
lum per τῷ, τῶ, & τῶμ sic efferas, ut apponas ο. ὅτου in geni-
tiuo, cuius. & ὅτω, in datiuo singulari, cui. & ὅτωμ, in genitiuo
plurali, quorū. Eundē ad modū & nomē τῶσ articulo postpo-
sitiuo additū declinat, speciē mutans ad cursum articuli, ut
ὅσις, quisquis. ὅστινος, cuiuscunq;. ὅστινι, cuiuscunq;. & reliqua
consimiliter. Huiusmodi est & ἄτῃα, quædā. Sumunt autē ar-
ticipuli & loco pronominū. Nam ὁ, ponit p̄ ὅυτος, iste. & τὸμ,
p̄ τοῦτομ, hunc. Idem significat quoties cōiunctioni δὲ anne-
ctitur, ut ὁδε, hic. ἡδε, hæc. τόδε, hoc. Nam p̄nominalia sunt
hæc quoq;. Sed articuli præpositiui cum præponunt aduer-
bijs, in quouis casu, & in quouis numero, adiectiuorū nomi-
num uice ponunt, sic ut aduerbia maneant indeclinabilia.
ὁ πάλαι, prisca. τῷ πάλαι, prisca. ἡ πάλαι, prisca. τῆσ πάλαι, pri-
sca. ὁ πέλας, propinquus. ὁ πάνυ, insignis. ὁ ἄνω, supernus.

R 2 De prono.

THEODORI SECVNDVS

DE PRONOMINIBVS.

EX pronomibus autē ἐγώ, cum adiungit sibi coniunctionē γε, ut ἐγωγε, id est, ego sanè. translato in primā syllabam tono profertur, & non solum diminutionē aliquā significat ob uim coniunctionis diminuentē, sed non etiā affirmationem. Quale est να, etiam. Huius uero cognatus genitiuus ἐμοῦ, mei. Datiuus ἐμοί, mihi. Accusatiuus ἐμέ, me. Inflectuntur etiam abiecto ε. ut τοῦτόμου σκόπει, id est, hoc meum considera. τοῦτόμοι λέγε, id est, hoc mihi dic. τοῦτόμε δίδασκε, id est, hoc me doce.

De dualibus autem & pluralibus contractis dictum est prius. Incontracte autem dicimus hoc pacto. ἡμεῖς, nos duo, uel duos. ἡμῶν, nostrū duorū, uel nobis duobus. ἡμεῖς, nos plures. ἡμέων, nostrum. ἡμέας, nos. ἡμῖν, nobis. Datiuis semper eodem modo. Itidem & pronomina secundæ personæ σφῶι, uos duo, uel duos. σφῶιν, uestrum duorum, uel uobis duobus. ὑμεῖς, uos plures. ὑμέων, uestri. ὑμέας, uos. ὑμῖν, uobis. Item pronomina tertiæ personæ σφῶε, illos duos in accusatiuo tantum quemadmodum & σφῖν, illis duobus in datiuo. σφέες, illi plures. σφέων, illorum. σφέας, illos.

SOLITARIA PRONOMINA.

CAeterum μίρ, illum. & νῖρ, illum. & σφέ, se. peculiaris suæq; formæ sunt, quod ad uocem attinet.

POSSESSIVA PRONOMINA.

Possessiua uero pronomina, quæ formantur à tertia persona uidelicet. ὁ ἐός, hic suus. ἡ ἐή, hæc sua. τὸ ἐόν, hoc suum. etiā absq; ε. pferunt. ὅς, suus. ἥ, sua. ὄν, suū. Porro inflexio primitiuorū, unde hæc ueniunt iuxta nullam inflectendorū casuū rationē fit, sed positue. Similiter & numerus in iisdē.

Composita.

COMPOSITA.

EX compositis uero, ἑαυτοῦ, sui ipsius. & sine ε. profer-
tur, ἄν, recipiente aspirationem in se. αὐτοῦ.

POSSESSIVA.

Generaliter autē possessiua eodē modo formant̄, quo
simplicia nomina in οσ trium generū. Nam quēadmo-
dum illa cum adest alia cōsonans, fœmininum deducit in κ.
ἔρημος, ἐρήμη, desertus deserta. φρόνιμος, φρονίμη, hic prudens,
hæc prudēs. μέσος, μέση, medius media. μέθυσος, μεθύση, ebrius
ebria. At cum adest ρ, formant in α. λαμπρὸς, λαμπρά, splendi-
dus splendida. σοφώτερος, σοφωτέρα, hic sapientior, hæc sapien-
tior. sic & hæc, ὁ ἐμὸς, meus. ἡ ἐμή, mea. ὁ σὸς, tuus. ἡ σὴ, tua.
ἡμέτερος, noster. ἡμετέρα, nostra. σφέτερος, σφετέρα, uester uestra.
Cæterū ἡμετέρη, nostra. & σφετέρη, uestra. Ionica sunt. Iam ex
demonstratiuis. ἐκεῖνος, ille. ἐκείνη, illa. ἐκεῖνο, illud. & absq; ε.
proferuntur more Aeolico. Cæterū demonstratiuo secundæ
personæ nōnunq̄ & i addimus in fine, Idēq; in singulis casi-
bus ac numeris, ac generibus dicentes, οὗτος, iste. τουτὸν,
hunc. Nimirū ut pronomibus articularibus cōnexis con-
iunctioni. Nam ὁδὶ, hic dicimus & τοδὶ, hoc. Genitiuus autē
pronominis primitiui secundæ personæ proferit̄ & his mo-
dis, σέο, tui. & σεῖο, & σέθεν, & σεῦ, tui. quēadmodū uidelicet &
in prima persona ἐμέο, mei. & ἐμεῖο, & ἐμέθεν, & ἐμεῦ, mei.
Iuxta diuersas linguarum proprietates uerum de his defi-
nire, non proprie pertinet ad hoc institutum,

DE PRAEPOSITIONIBVS.

EX præpositionibus autem ἐν, in poematis reperitur &
ἐνί, dicta, per extēsiōnē. Quāq; ἐνί, id est, est, translato
tono nō amplius est præpositio, sed in naturā uerbi transit.

R 3 Nimirū

THEODORI SECVNDVS

Nimirum haud aliter, quàm παρα, iuxta. Nam παρά, pro. παράσι, adest. ponitur & ἐπί, pro. ἐπίσιμ, superest, aut inest. Cæterum quæ ἐίς, est. eadem dicitur & ἐίς, in. Attico more. Et præpositio πρὸς, ad. & ποτὶ dicitur & πρὸτι dorice. Et præpositio ὑπὸ, sub. & ὑπαί dicitur. & ἀπὸ ἀπαί, ab.

DE ADVERBIIS.

ADuerbia uero ab omnibus orationis partibus formari possunt. Nam à nomine φρονίμων, prudentium. fit φρονίμως, prudenter. à uerbo ἄρω, tollo. fit ἄρδην, acriter. A participio εἰδότεων, scientium. εἰδότεως, scienter. Ab articulo τῆ, τῆδε, hic. A pronomine τούτων, horū. ούτως, sic. A præpositione ἀνά, per. ἄνω, sursum. Ab aduerbio ἐγγύς, prope. ἐγγύθεν, cominus. A coniunctionibus δὴ ποῦ & δευ. δὴ ποθεν, id est, profecto. Erunt autem & positiua quædam, uelut ἐγγύς, prope. & χαμαί, humi. Sunt temporis significatiua hæc quoq;, ἄχ, mox. ἔτι, adhuc. πάλιν, sursum. μέχρι, usq;. Loci uero, & ἴνα, ubi. & ἀπαντικρὺ, ex aduerso. Formæ autem localium tres. In loco, à loco, in locum, ut οἴκοι, domi. οἴκαδε, domum. οἴκοθεν, domo. Similitudinis autem ἢ, uelut. ἢτε, uelut. Congregationis autem alicuius definitæ sunt & hæc πανδημεῖ, publicitus. & πασῶν, per uniuersos. & πανοικί, tota domo. Adhortandi uero sunt hæc quoq;, εἶα, eia. & ἴθι, age. Præterea stuporis est & ἔα. Vocetur & aliquod aduerbium prætertendi, ut χρονίως, tarde. ἐκταδὸν, lente. Alia separandi definite. ἀκονιτί, citra puluerem. ἀπονκτι, citra laborem. ἀμελητί, neglecte. Et indefinite, ἄνθ, seorsum. ἄτερ, seorsum. Item aliud excipiendi. πλήρ, præterquam. Item digressiuū, ὥς, itaq;. Et prolubendi ἐμποδὸν, impedimento. Item occul-
tandi,

ERASMO ROT. INTERPRETE.

randi, λάδρα, clanculum. & declarandi, ut διαρρηδόν, lucu-
lenter. ἀναφανδόν, clare. Nam cæterorum singulis addere
nomina, iuxta rem significatam, primum infinitum fuerit,
deinde necesse esset noua uocabula confingere. Quare præ-
stitit fortasse decem illa genera & in aduerbijs ponere.
Substantiam, qualitatem, quantitatem, ad aliquid, ubi, quan-
do, facere, pati, positus, habere. Conariq; ut singula ad ho-
rum generum aliquod referamus. Velut ὀυσιοδῶς, id est,
substantialiter. ἐμφύχως, uiue. φυσικῶς, naturaliter.
referantur ad substantiam. εὖ, bene. ἡδέως, libenter.
εὐαδίως, facile. κυκιδόν, canine. ὡσαυτ, tanq̄. ὡσε,
ut. λίαν, ualde. πάνυ, admodum. ἡρέμα, paulatim.
πάντως, omnino. ἤ, certe. δηλαδὴ, uidelicet. νή,
certe. ναί, etiam. ἥκιστα, minime. ὄν, non. μή, ne.
μὰ, non. ἴσως, forte. ἰδού, ecce. ὦ, ο. ἀναγνωσέον,
legendum est. εἴθε, utinam. ἰού, iou. φεῦ, heus.
ἄ, ah. εὐάν, euan. ἄγε, age. referuntur ad qualita-
tem. ἅπαξ, semel. δις, bis. τρίς, ter. referuntur ad
quantitatem. δεσποτικῶς, heriliter. δουλικῶς, seruiliter.
ἴσως, æque. ὁμοίως, similiter. πολλάκις, sæpe. ὀλιγάκις,
raro. μεγάλως, magnopere. μᾶλλον, magis. ἥττορ,
minus. ἅμα, simul. referuntur ad ad aliquid. ἄνω, sur-
sum. κάτω, deorsum. ὧδε, hic. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε,
hic. πόρρω, procul. ἐγγύς, prope. χωρὶς, seorsum.
ἔξω, foris. ἔσω, intus. ἐναντίον, contra. χαμαί, hu-
mi. ἄχ, mox. ὅθεν, unde. ἐνθα, ubi. ἐπέκεινα, ul-
tra. πέραν, ultra. μεταξὺ, in medio. ἐνθεν, unde.
ὅθι, ubi. ἴνα, ubi. referuntur ad ubi. νῦν, nunc. τότε,
tunc. ἄνωθι, rursus. τέως, eousq;. ἠνίκα, cum. ἔπειτα, deinde.
σήμερον,

THEODORI SECVNDVS

σήμερον, hodie. αύριον, cras. πάλιν, rursum. ενδυν, protinus. ύστερον
 postea. παραχρημα, mox. εξαίφνης, subito. αυτίκα, mox. όφρα, eo
 usq;. τόφρα, donec, referuntur ad quādo. άδρασικώς, agilater. δε
 ωρητικώς, speculatiue. τμάδην, sectim, referunt ad facere. παθη
 τικώς, passiuē. πεποιμηλώως, ficte, referunt ad pati. συλλήθδην, uni
 uersim. άθρόως, aceruatim. άνευ, separatim. χωρίς, seorsum. εφεξής
 deinceps. μίγδην, mixte, referunt ad positum. ώπλισμένως, ar
 mate. περιεκτικώς, complexiue. σεφανοφόρως, cum coronis. δαφνο
 φόρως, cum laurea, referuntur ad habere. Ceterum horū dif
 ferentiā melius sunt expendendā.

DE CONIUNCTIONIBVS.

Coniunctiones copulatiuæ sunt eæ quoq;, ήμην, atq;
 ήδε, atq;. αταρ, ast. αυταρ, at. ήτοι, siue. Disiunctiua uero &
 ήε, uel. Causalis autē etiā est όφρα, ut. ένεκα, ut. όυνεκα, ut. Expleti
 uæ uero hæ, νυ, quæ eadem & νυμ dicitur, & θήμ, άμ, άρ, κέρ. Ad
 uersatiua uero etiā est, έμπνε, tamen. & πλήμ, præterq;, aut ni
 si. Ac multæ quidem eadē uarie significant, ut &λλά, simul, &
 copulatiue, & ratiocinatiue, γε, uero, expletiue & diminutiue
 & causaliter. άμ uero expletiue, & ratiocinatiue, & circūscri
 ptiuē, πέρ uero aduersatiuē & diminutiue, ότι causaliter, &
 confirmatiue, δε copulatiue & ratiocinatiue, & circūscripti
 ue. Ac de octo quidem orationis partibus, quæ ad infle
 xionem & formationem pertinebant, hæc accommodate
 & sufficienter dicta sint, ut in secundo institutionis uolumi
 ne. τέλος.

THEODORI GAZAE LIBRI SECVNDI,
 ERASMO ROTERODAMO
 INTERPRETE, FINIS.